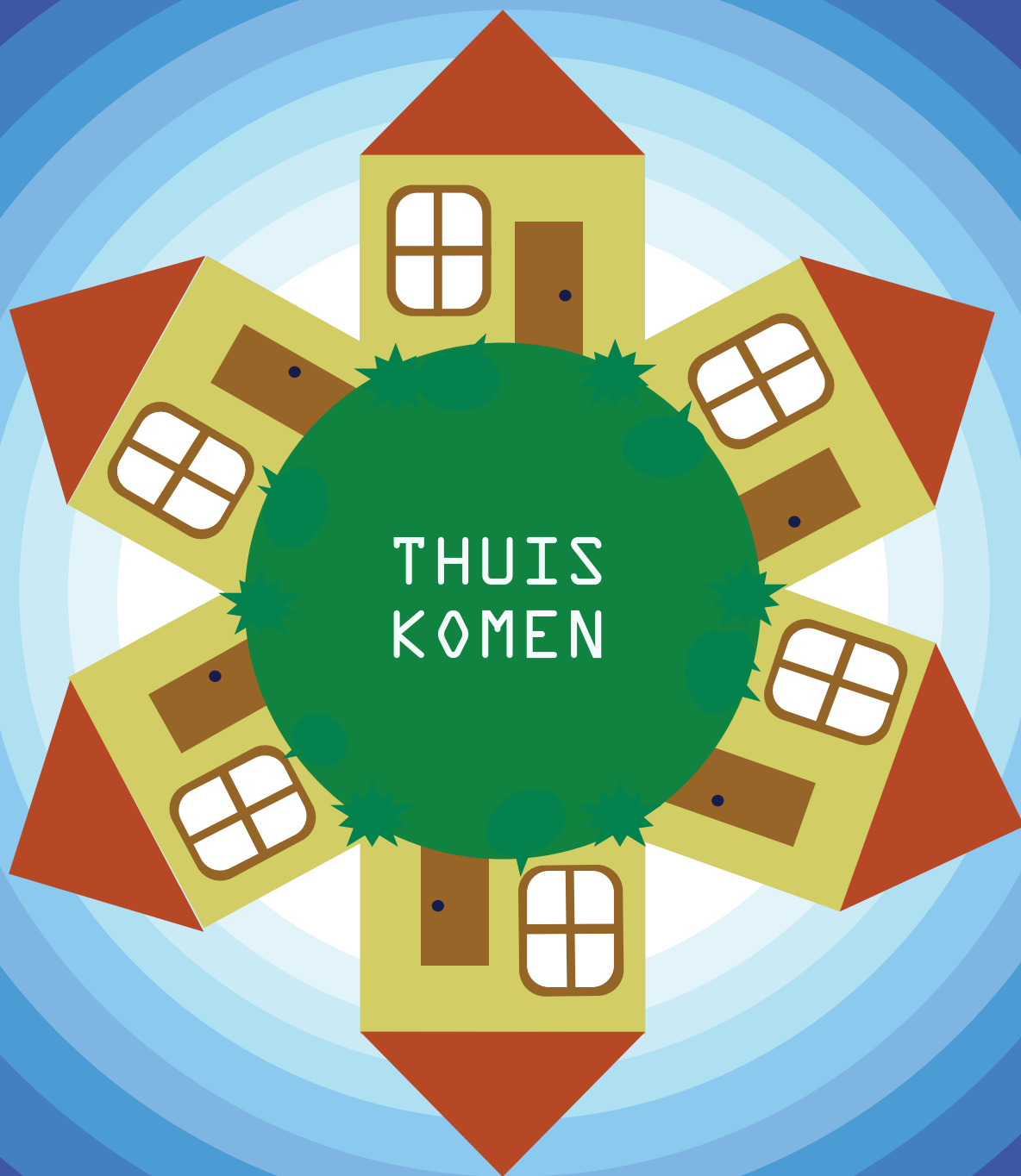

argus

Jaargang 20 | NR. 1 | Dec. 2021 | UHSK

Redactioneel

We zijn de afgelopen tijd met z'n allen natuurlijk veel thuis geweest en het thuis zijn kon dan ook nogal saai en uitzichtloos voelen. Toen we eindelijk weer in de universiteitsgebouwen mochten komen, voelde dat als een nieuwe vorm van thuiskomen. Onze 'normale' studentenlevens konden weer opgepakt worden en daarmee kwamen we allemaal weer een beetje thuis. Thuis in Utrecht, thuis in de universiteit en thuis in ons leven. Het thema van deze eerste Argus is dan ook: 'Thuiskomen'.

Onze schrijvers brengen jullie deze editie de vele vormen waarin thuiskomen zich voor kan doen. Zo schrijft Alex over nostalgie en diens nadelen. Aron neemt ons mee op Odysseus' reis naar huis en Floor geeft ons een kijkje in het thuis van een bekende schilder. Marlene beschrijft het leven van een vluchteling en Gijs vertelt het verhaal van een Russische MI6 spion die moest vluchten. Diederik schrijft over de strijd om een Catalaans thuisland en Jaimy over het verlangen naar huis tijdens the Christmas truce. Tim beschrijft zijn verlangen naar huis tijdens een ziekenhuisbezoek en Lotte vertelt ons over de onsterfelijkheid van ons individuele huis: het menselijk lichaam. In Aoife's short story volgen we iemand die misschien iets te veel thuisblijft. De UHSK-kamer, een tweede huiskamer voor velen, en de wekelijkse borrel passeren in deze editie ook de revue.

Verder zijn er deze editie enkele rubrieken teruggekeerd. Berend schrijft een Veldslagverslag over de slag bij Borodino en de Speld keert terug met de unieke kijk van Rutger op het spenderen van de duizend euro besparing op het collegegeld. Jitske introduceert deze editie zelfs een nieuwe rubriek: 'Op de koffie met ...', waarin ze deze editie op bezoek is bij Dimitris Mitakos.

Voor nu veel leesplezier en de Argus ziet jullie graag weer in het nieuwe jaar!

Teddy

Inhoud

4 **Redactievraag**

5 **Holocaust memorial**

Studentenleven

6 **Bestuursbabbels**
Beau Visser

7 **Woensdagavond bij de UHSK**
Berend van der Hoop

8 **Belly Blues**
Tim Groot

9 **Als de kat van huis is**
Teddy Scholten

Columns

10 **Op de koffie met: Dimitris Mitakos**
Jitske Hell

12 **Studentenkapitaal: Hoe investeer je
Duizend euro het best?**
Rutger Loof

14 **Veldslagverslag: De slag bij Borodino**
Berend van der Hoop

Cultuur

17 **Kung Fu Panda; te mooi om waar te zijn**
Gijs Toussaint

18 **Eindelijk weer thuis**
Aron van Iperen

Eindredactie

Voorzitter: *Teddy Scholten*

Secretaris: *Rutger Loof*

Penningmeester: *Tim Groot*

Commissaris evenementen: *Gijs Toussaint*

Commissaris PR: *Felix Smit*

Commissaris Vormgeving: *Aoife Tilleman*

- 20 **1989**
Jaimy van der Waal

Proza

- 21 **Waterlelies**
Floor Wilke
- 22 **Op weg naar thuis**
Marlene Schneider
- 24 **Raamvertelling**
Aoife Tilleman
- 26 **Thuis (ver)ander(t)(s)**
Mariëtte Peutz

Geschiedenis

- 28 **Een Lege Huls op de Heuvelrug**
Felix Smit
- 30 **De man die twee huizen had,
en daarom geen**
Gijs Toussaint
- 32 **Een koude Catalaanse kermis**
Diederik van Merrienboer
- 34 **We'll be back by Christmas**
Jaimy van der Waal

Opmerkelijk

- 36 **Onsterfelijkheid:
binnenkort werkelijkheid?**
Lotte Nieboer
- 38 **Our societal pathology: nostalgia**
Alex Nagel

Editorial

We've all been home a lot in the past year and therefore, being home wasn't a lot of fun anymore. When we were finally able to go to the university again, it felt like we were coming home to something different than our own home. We finally returned to our 'normal' student lifestyles and with that we've come home in a way. Utrecht, the university and our lives feel like home again. Because of that the theme of the first Argus this year is: 'Thuiskomen' (coming home).

In this edition, our writers will show you the many ways in which coming home can be interpreted. Alex writes about nostalgia and its negative impact. Aron takes us on the homecoming journey of Odysseus and Floor gives us insight into the home of a famous painter. Marlene describes the life of a refugee and Gijs tells the story of a Russian MI6 spy who had to flee. Diederik writes about the struggle for a Catalan homeland and Jaimy about the desire to come home during the Christmas truce. Tim describes his own desire to go home during his stay at the hospital and Lotte tells us about immortality in relation to our own individual homes: the human body. In Aoife's short story we follow someone who stays home maybe a little too much. The UHSK-room, a second living room for many, and the weekly drinks also make an appearance.

In this edition a few columns return. Berend writes a battle report about the battle of Borodino and de Speld returns with Rutger's unique outlook on spending the thousand euros that all students have saved on their tuition fees. Jitske even introduces a new column: 'Op de koffie met ...'. In this edition she visited Dimitris Mitakos.

For now, enjoy reading and the Argus looks forward to seeing you again in the new year!

Teddy

Redactie

Aron van Iperen
Alex Nagel
Lotte Nieboer

Jaimy van der Waal
Diederik van Merrienboer
Mariëtte Peutz

Marlene Schneider
Berend van der Hoop
Jitske Hell
Floor Wilke

Berend van der Hoop

Momenteel mogen we toch bij niemand thuiskomen, dus ik bewaar deze vraag voor later.

Floor Wilke

Elton John, alleen al om zijn (hoogstwaarschijnlijk) enorme inloopkledingkast.

Rutger Loof

Sinterklaas, wil na al die jaren wel eens die villa in Spanje zien!

Marlene Schneider

Ralf Mackenbach. Ik kan zelf niet tapdansen, maar weet zeker zodra ik een stap bij Ralf thuis binnen zet en we tapdansen op zijn nummer "Click clack", ik terugkom als een ander mens.

Lotte Nieboer Sinterklaas.

Jaimy van der Waal

Bij Martien Meiland natuurlijk! Ja meid, wat dacht je dan?! Johan Derksen, die ouwe sigaar? Doe toch niet zo rááár. Meiland en ik hebben immers dezelfde hobby's. Echt? Ja, echt waar! Lekker wijnen, wijnen, wijnen! Voor andere mensen, mij niet bellen hoor!

Jitske Hell

Ik zou wel eens op de koffie willen komen bij André van Duin thuis, het kan haast niet anders dan een hele gezellige kop koffie met hele goede gebakjes wordt.

Teddy Scholten

Ik zou best graag eens bij mijn toekomstige zelf op bezoek gaan. Eens zien of het een krap appartement of toch een schoenendoos is geworden.

Gijs Toussaint Jan Terlouw

argaaasp!

Bij wie zou jij wel eens thuis willen komen?

Aoife Tilleman

De Teletubbies!

Alex Nagel

I want, just once, to be able to meet the softly spoken, murderous person behind the voice that has been teaching me operatic singing techniques. I want to awaken in their subterranean chamber as they melancholically play the piano, then rip away their mask, driving them into a murderous rage.

Tim Groot

Ed Sheeran. Kan ik makkelijk zijn gitaar stelen om de wereld van zijn singer-songwriter carrière te verlossen.

Aron van Iperen

Als grootgebruiker van de serie Downton Abbey zou ik graag een keer langs gaan bij een 19e-eeuws landhuis. Die zijn tegenwoordig niet meer wat ze ooit waren, dus als het even kan zou het bezoek rond 1900 plaatsvinden. In mijn woonplaats staat nog een groot landhuis, het lijkt me leuk om mee te dineren met de baronnen van toen.

Felix Smit

In ieder geval niet Alberto Stegeman, zit vast weer een aflevering van Undercover te draaien over hoe gemakkelijk het is om bij de gemiddelde Nederlander in te breken. Liever bij een mooie meid ofzo. Of nee, Theo Hiddema, die heeft zulk mooi behang thuis.

Diederik van Merrienboer

Rob Geus. Het liefst onaangekondigd. En dan maar eens zien hoe schoon de keukenkastjes zijn

Mariëtte Peutz

Sinterklaas in het pietenpakhuis.

HOLOCAUST MEMORIAL DAY 2022

JANUARY 24TH

HOLOCAUST REMEMBRANCE IN
CONTEMPORARY TIMES

Chairwoman
Laurien Vastenhout

Speakers: TBA

Location: Academiegebouw, Utrecht
University
Time: 9:00-15:00

Bestuursbabbels

Door: Beau Visser

The saying 'home is where the heart is' feels cliché and overdone. It reminds me of sentimental films from around the year 2000 such as 'Love Actually' or 'Notting Hill'. Although I am not opposed to a Hugh-Grant-movie from time to time, it is a pity that the sentiment of the saying has lost its appeal when it holds some truth. I would propose to put it in less live-laugh-love wording. "The heart" is often associated with people, your bestest friends and family. I believe, however, that activities or places themselves can make you feel at home as well.

I have always admired people who can come home to an activity. Particularly, artists seem to find a certain peace in their field that I cannot fathom. Painting, embroidery, pottery, all seem to envelop the mind of a person and not let go. To be frank, I have not experienced true peace when doing any of the above. Only when mindlessly doodling, which some might see as drawing until they see my creations, do I find a stillness that resembles something along the lines of coming home. I do not experience the same peace when trying to paint a still life. The pressure of creating something worthwhile can inhibit the process of doing it in the first place. History students all over the world can empathise with the idea of staring at a blank Word document, knowing that they ought to bring forth a pass-worthy paper. I enjoy writing, but writer's block can promptly suck the joy out of the process.

What is the remedy? What can make an activity or a place feel like home? The difference in peace between a doodle and a paper is, in my experience, expectations. A doodle holds no value to me until after I have put it on paper. I might like it, I might not, but I am not worried about the outcome of my mindless scribbling before I start it. Moreover, there are no other

people who could place a value judgement on your piece. It just lives in your world. A paper contains a pressure to deliver, which a doodle does not have. When sticking to this notion of expectations, it should be possible to create a home in an activity by just letting go of all expectations. Make sure you go into it without visualising an end-product and do not let other people see your work. Of course, this is easier said than done. It is difficult to write a paper without a goal in mind, without the pressure to write something that ticks all the boxes in the syllabus. It is a good thing to work on, to find joy in the activities that you categorise as 'work' by not fearing judgement.

Maybe you have become so acquainted with a location outside your home, that it has started to feel like you reside there. Over the past few months, the UHSK Room has become such a place for me. No matter the weather or time of day, I feel like I can always plop down on one of the well-used couches and strike up a conversation with anyone there. The Room itself is a safe haven for me. The poster clad walls, the old pictures of members, even the sounds of mice under the cabinets, all make me feel at home. If we apply the idea of making activities 'home' to places, we might make everywhere we go our home. Why not try to let go of expectations, both our own and those of others, to feel comfortable everywhere? Carrying your 'home' with you, so to say, is nothing more than having confidence undeterred by the opinions of others. To alter the saying 'home is where the heart is,' then, I would say: 'home is where you feel confident.'

Woensdagavond bij de UHSK: een terugblik op vier jaar Vingerhoed

Door: Berend van der Hoop

Het collegejaar 2021-2022 markeert de terugkomst van UHSK-evenementen na anderhalf jaar lockdown. Voorzichtig aan beginnen de sociale bijeenkomsten hun gezicht weer te laten zien in de agenda. Zo ook de wekelijkse borrel, die al sinds voor de geschiedenis geschreven werd onderdeel is van de UHSK-cultuur. Dit jaar betreft ook een soort van thuiskomen voor de borrel, al zal dat voor geen enkel huidig lid zo voelen. De borrels zijn namelijk weer in café de Stadsgenoot na vijf jaar, of eigenlijk vier wegens corona, op een andere plek te zijn geweest. Gezien ik zelf geen andere kroeg dan desbetreffende ken, en om dit gesloten hoofdstuk te eren, blik ik in dit artikel terug op vier jaar lang borrels bij café de Vingerhoed.

Mijn eerste borrel vond al in de eerste week van mijn eerste jaar plaats in de Vingerhoed en ik heb dus nooit een andere locatie meegemaakt. Toch heb ik eindeloos horrorverhalen gehoord over de ALV die deze nieuwe locatie vaststelde. Voor het collegejaar 2016-2017, mijn eerste jaar, borrelden geschiedenisstudenten net als nu wekelijks aan de Breedstraat. Het schijnt dat de discussie over het veranderen van de stamkroeg extreem grimmig is verlopen, maar toch gebeurde het. Gelukkig kon menig student snel wennen aan het nieuwe café. Gelegen aan de Lichte Gaard met achterraamen die uitkijken over de Oude gracht, is het een ontzettend gezellige plek. Zo gezellig dat ik al na enkele weken in mijn eerste jaar zo vaak naar de borrel ging als ik kon. Elke woensdagavond werd er vanaf negen uur een tafel binnen voor ons vrijgehouden en mochten we met een kleine korting bier, fris en wijn bestellen. Als het te druk werd om met zijn allen aan die ene grote tafel te zitten, of hij was toch niet vrijgehouden (wat iets te vaak gebeurde), verspreidden de UHSK'ers zich over het hele café. In groepjes werd er binnen en buiten over van alles gesproken, gediscussieerd en gekletst. En niet te vergeten: geroddeld, iets waar UHSK'ers sinds het begin der tijden in uitblinken.

Ik had op de woensdagavonden zulke gezellige gesprekken en ervaringen dat ik al snel niet weg te slaan was van de borrels. Van avonden waar de kroeg uitpilde tot avonden waar het bestuur met mij en een verdwaalde sjaars aan de tafel zat. Ik werd zelf al snel berucht om mijn stipte aanwezigheid en de uitspraak 'geen borrel zonder Berend' ging in mijn tweede en derde jaar iets vaker rond dan ik lief had. Overigens gold dat ook voor een zekere O.T. Bugter, voordat die zelf plaatsnam in het bestuur in 2018. Hoe vaak gebeurde het niet dat we van een borrel spontaan met enkele bestuursleden een feest van een andere vereniging crashten. Of dat we om drie uur 's nachts iets verderop in Kafé België zaten terwijl we om negen uur college hadden? Vergeet ook niet de snacks die we tien meter verder bij snackbar Baron gingen halen. Helaas bestaat die niet meer.

Alle standaard dingen die bij borrels gedaan worden, die nu verder gaan in de Stadsgenoot, horen voor mij bij de Vingerhoed. Bekendmakingen van de reizen, pub quizen, stemmen voor het gala, noem maar op. Ook de allerlaatste borrel die daar plaatsvond, vlak voor corona, had de bestuurs-bekendmaking voor 2020-2021. Daarna was het plots afgelopen. Het is heel begrijpelijk dat we niet verder kunnen bij de Vingerhoed; de relaties tussen de kroeg en de vereniging liepen niet altijd even lekker en dat werd steeds duidelijker in het laatste jaar. Nu dat de Stadsgenoot ook nog een betere deal blijkt, denk ik dat de UHSK opnieuw een hele mooie plek heeft om de borrels te houden. Dus voor nu keren we terug naar het oude stekkie dat voor niemand eigenlijk nieuw is. Ik hoop dat de leden van nu en van de toekomst net zoveel plezier blijven hebben op de borrels als dat ik die vier jaar lang had in de Vingerhoed. Misschien kom ik dan als fossiel lid ook nog wel eens opdagen voor wat goede oude gesprekken.

Door: Tim Groot

De juiste pastasoort in de Albert Heijn vinden is al vrij pittig, met name wanneer ook de vakkenvuller niet weet waar de orzo is. Het plotselinge gevoel dat mijn buik een interne steekpartij verduurde hielp die dinsdag dan ook voor geen meter. Ik hoopte toen nog dat het diarree was en hield me voor dat een halfuurtje op de WC mij van de pijn zou verlossen. Maar de verlossing kwam niet. Hij zou voor ook dagen nog niet komen.

Uiteindelijk werd ik door moeders in de vroegste uren van de donderdagochtend met spoed naar de huisartsenpost gereden, waar we vervolgens naar het ziekenhuis werden doorverwezen. Bloedprikken en scans vertelden genoeg: De blinde darm moest er uit. En dus zat er niets anders op dan urenlang te wachten tot er een gaatje in de planning was voor de chirurg om een gaatje in mij te maken.

De spanning was te snijden, en werd niet beter doordat dat mijn moeder mij strikt verboden had om 'blinde darm' te gaan googelen. Dat ik niet allerlei horrorverhalen over gefaalde operaties zou gaan lezen, zo vertelde ze mij. Ze overschatte echter mijn biologische kennis: ik geloofde nu dat de chirurg een stuk van m'n spijsverteringskanaal eruit ging knippen, om vervolgens de twee helften van de tube weer aan elkaar te naaien. Dit was niet het geval leerde ik, terwijl ik nog half verdoofd op mijn waterijsje sabbelde op de weg terug van de operatiekamer. Het is een aanhangsel: leuk om erbij te hebben, maar niet geheel noodzakelijk. Mijn appendix toonde zo veel overeenkomsten met die van In de ban van de ring.

De beste literaire tegenhanger van mijn wormvormig aanhangsel zou echter Privé zijn, aangezien beiden vol troep zaten. Troep dat niet in mijn blinde darm was gebleven, zo bleek tijdens de operatie. Drie dagen—wat er later vijf

werden—moest ik daarom in het ziekenhuis blijven liggen. Het waren geen leuke dagen. Elke ochtend werd ik op een onzindelijk tijdstip opgewekt—en elke avond wakker gehouden—voor het afnemen van de bloeddruk en temperatuur, en voor het volpompen met antibiotica. Antibiotica die mij elke avond weer naar de rand van braken bracht, hoewel er behalve slijm niets over de dammen spilde. Douchen mocht de eerste dagen niet, maar dat vond ik ook niet al te erg. Hoefde ik niet naar mijn buik te kijken, een Pollock-esque doek gedrenkt in paars, geel en zwart.

Het ergst aan toe was mijn mentale staat. Het voelde oneerlijk dat ik nu—tijdens mijn studievrije week—in het ziekenhuis lag. Kinderachtig misschien, maar kinderachtigheid voelt geoorloofd wanneer jij de enige onder de veertig op de afdeling bent. De moeder van twee eindexamenscholieren mocht dezelfde dag alweer naar huis, maar ik moest dag in dag uit naar dezelfde lege muren blijven staren. De bezoeken van de rest van het gezin, voornamelijk mijn moeder, dienden als lichtpuntje, maar zodra iedereen weer weg is verveelde ik mij dood. Er waren geen prikkels om me heen, en dus zakte ik af in een wakkere slaap, wachtend op de dag dat ik vrijgelaten wordt.

Op woensdagochtend was het dan eindelijk zover. Mijn koorts was verdwenen, mijn ontstekingswaarden dramatisch gedaald; ik mocht naar huis. Ik nam afscheid van mijn nieuwe kamergenoot uit '32, overhandigde mijn koffers aan mijn moeder en liep door de draaideur de wereld in. Thuisgekomen plofte ik nog misselijk van de laatste antibiotica op de bank, naast mijn zacht snurkende hond. Ik was thuisgekomen, dacht ik bij mezelf, voordat de dammen braken en ik mijn cashewnoten uitspuugde.

Als de kat van huis is

Door: Teddy Scholten

Een jaar lang hadden wij vrij spel. Eindelijk was hij van ons. Totdat die stomme wezens weer terugkwamen. De spreekwoordelijke katten waren weer thuis en dus was het dansen op tafel voor ons gedaan.

Ik en mijn vrienden waren een bont gezelschap, bestaande uit de avontuurlijke Karin, de onhandige Max, de hyperactieve Maarten, de slimme Laura, de bange Oscar en ik, Bob, de leider van de groep. We hadden het samen heel leuk, maar toch misten we al jaren iets: een eigen plek. Een plek om te hangen en fijne gesprekken te hebben. Een plek waar je tot rust komt, maar ook lol kan trappen. We hadden geen idee of zo'n plek überhaupt bestond, totdat we in de wandelgangen het mensen hoorden hebben over 'de Kamer'. We vingden daar zinnen op als: 'Ik ga vanmiddag naar de Kamer, jij ook?' en 'Kameruurtje was leuk gisteren, volgende keer moet je ook komen!' Waar was die mysterieuze kamer? En nog belangrijker: konden wij er ook gebruik van maken?

Die vraag werd al gauw beantwoord toen Max zich op een dag vergat te verstoppen en gespot werd door het schoonmaakpersoneel. Men schreeuwde moord en brand, maar tot zover niets nieuws onder de zon. Wij muizen zijn het wel gewend om gevreesd en veracht te worden. Tot we die ene zin uit de mond van één van die misbaksels hoorden komen: 'Nou maar hopen dat ze niet op de Kamer komen, dat zou echt een ramp zijn!' Ik ben vaak beledigd in het leven, maar deze opmerking hakte er echt in. Mijn droom van een gezamenlijke ruimte viel in duigen en ik kon niet anders dan verbitteren. Als we niet op een vriendelijke en civiele manier op die kamer konden komen, restte er maar één oplossing: de Kamer innemen.

We werkten maandenlang aan een plan, om de kamer te veroveren. Dit moest in het uiterste geheim plaatsvinden, want zodra die menswezens ergens lucht van krijgen, zouden wij eraan gaan. Op onze maandelijkse bijeenkomsten kwamen de meest bizarre ideeën naar boven. Karin wilde vanuit het plafond, gewapend met zwaarden en hete koffie, de schepsels aanvallen en verdrijven. Ik vond dit plan te ambitieus, aangezien Oscar hier te bang voor zou zijn en de

zwaarden en koffie zich ook tegen ons zouden kunnen keren. Daar was zij het ook wel mee eens. Het plan van Laura was een stuk geraffineerder. Zij wilde een menserval maken, met lasers, touwen en klemmen. Echter werd haar plan ook afgekeurd, omdat ik en de rest eigenlijk niets begrepen van haar uitleg. Oscar wilde gewoon wachten totdat de stervelingen zelf weg zouden gaan en hoewel het een laf plan was en niemand geloofde dat het ooit zou lukken, bleek het achteraf het winnende plan.

Ze waren op een dag namelijk weg. Plotseling verdwenen, zonder enige reden. Al ons denkwerk voor niks, ik kon al mijn uitgetekende strijdplannen weggooien. Maar lang konden we hier niet over treuren, want de Kamer, onze Heilige Graal, was van ons! De vele feesten die volgden, waren fantastisch. De drank, muziek en discolichten had Laura uit een of ander studentenhuus weten te jatten. We vonden zelfs nog een restje muizenvergif, wat indien het in kleine mate geconsumeerd wordt dient als een heftige hallucinatie drug. Maarten wilde voor het eerst in tijden niet meer van de bank komen en Laura kreeg geen normale zin meer uit haar strot. Ons geluk kon in dat jaar niet op en dus viel de realiteit rauw op ons dak. De realiteit waarin alle mensen niet uit het niets verdwenen waren van deze aardkloot, maar een jaar lang thuis hadden moeten zitten door een of andere ziekte. Wij moesten weer plek maken en het heilige land verlaten.

Dus waardeer die plek en maak er maar goed gebruik van. Want voor je het weet is het gedaan met de pret en zwerf je weer door de gebouwen op zoek naar een kamer, waarvan je weet dat die nooit kan tippen aan de oude.

Op de koffie met: Dimitris Mitakos

Door: Jitske Hell

The Argus has a new rubric, specifically aimed at new UHSK members! In each edition, a UHSK-member is visited at their home for a chat and a cup of coffee. If you are new to the association, this is a way to meet some UHSK-members and to connect the abundance of faces, names and stories you have seen and heard by now. This time: op de koffie met Dimitris Mitakos!

Well, can you tell me some general info about yourself?

I am Dimitris and I am 21 years old. I was born in South Africa, but my parents moved to Cyprus when I was around five, so I grew up in Cyprus. I speak English and Greek as my mother tongues and I also speak Cypriot, the dialect, which is a really cool mix of Turkish, Arabic and Greek. I started studying in Utrecht in 2018 and I have been here ever since.

Mister Worldwide. Pitbull's got nothing on you.

Been there, done that. You may quote that.

Can you tell me something about your activities within the UHSK?

As a first year I was a member of the Draco, I did the technical lighting and things like that.

Is that something you like or did you just end up there?

Well, technically nobody else could do it and I had an affinity with technology and computers, because I was an avid gamer and did two years of 3D-modelling and concept art alongside my schooling. I wanted to become a concept designer, but then I decided history was my 'true calling'.

I mean, why have job opportunities when you can know so much about the past?

Exactly. But yeah, I was the technical guy for the Draco and I had experience with theatre, because I did theatre for seven years before that. I started learning Dutch around that time, because I had to learn the script and the cues and whatnot.

In my second year, I was also one of the

inaugurating members of the International Committee. Me and Iana Sloan thought about the International Committee in our first year. Phoebe Hatch wrote a proposal for it and then the three of us sat down with the chair Jelle (Vintges, red.) of the 94th board and the chair Caro (Kreysel, red.) of the 93rd board. It was really nice to have an international like Caro on the board, because it showed us that there was space for us in the association, even though it is sometimes difficult to be a part of it. For example, in conversations people speak Dutch about you, instead of English through you. It was nice to have some kind of community within the UHSK as internationals and we thought, why not make a committee out of it? That way there is a space where Dutch people and internationals can meet and where internationals are not being looked over.

Was the improvement of the position of internationals within the UHSK something that motivated you to do a board year?

One of the things I wanted to do was improve the mental health of students and to internationalize the association. In my experience, there were many attempts to internationalize, but I experienced it as not being enough when I wanted to go to the ALV's [1] and be involved. So internationalizing is something I strove for during my board year, which was a really fun year! I was the commissioner of education for the 95th board, the Lustrumboard no less. I was in charge of educational matters, exam trainings, the UBO [2] and course evaluations. It was all online, but I really enjoyed figuring out how to organize and do things online. I feel like last year was a very good year for education when it came to our events.

What is your own favorite part of history?

I was really into ancient history before I came here. I went on a school trip to Delphi in Greece. It was early in the morning, there was mist everywhere. I was fascinated by it. We did the tour and I had so much information to add to it, that the tour guide and I did the tour together. By the end, she asked me: "Please tell me you are studying history?". I said no and she asked me, "why not?". That's when I decided to study history.

So I really enjoy ancient history, but I have come to now enjoy the Marxist school of thought when it comes to postcolonial studies. Looking at double consciousness, identity,

the way we associate ourselves through the world and how the world associates itself through us. I really enjoy thinking about the way we form our own identities, how it affects the world and how the world affects our identities.

I know it's something completely different, but are all the plants surrounding us yours?

Two plants were already here when I got here, but my roommate was on board with me taking on multiple plant babies. This is not the worst it has been. There are eleven plants in my living room, more or less. There used to be fifteen or sixteen, but we left off for the summer without managing to get anyone to water them. So this is the aftermath of a massacre, actually. I also have a tip for anyone who has issues with little flies. I recommend boiling water and adding a lot of cinnamon and mint to it. Put it in a spray bottle, spray the leaves and then wipe them off.

So a shout-out to Dimitri's friend Robin's mom, because it is her life hack.

Her hack saved my monstera, which is my pride and joy.

How long have you been living in this house?

I have lived here for a year now, but I have to move out because they are demolishing it, which I am not really bothered by. The floor panels move, I have a cat flap but no cat, the heating system is from the 1950s, my oven predates Hitler's rise to power. So, I am at peace with moving out, even though I really like my roommate, UHSK-member Sophie (Prijs, red.). They will rehome me, but I am not necessarily keen on living with nine people. But such is life, I am not complaining.

Have you ever lived in a large student house before?

I have never lived in any of them, but I feel like the best place to be as a student is the IBB [3], because that is the real student experience. There are parties everywhere. There's this house with, like, twenty dildos lined up in the front window sill. It is literally what you would imagine a student complex to be like.

It's your parents' biggest nightmare.

Exactly.

Do you have any IBB adventures you would like to share with me?

Not really, I haven't actually been to a party there.

Oh, okay. But perhaps you have another drunk adventure for me to share?

Well... I was struggling for a deadline in my second year. Everyone else had gone to 't Oude Pothuys for drinks, but they convinced me to join them. They were already drunk, so I went to Boon's Supermarket and grabbed a bottle of wine for myself before going to 't Oude Pothuys. The cafe has two entrances, one on the side of the road and one that's a staircase that goes down to the gracht [4]. I grabbed the bottle of wine and went down the staircase to my friends, who were smoking aan de gracht. I slip, I land on my ass and break the bottle of wine in my hand. Then I go down the stairs on my left ass cheek and end up at the bottom of the staircase, with glass everywhere and a huge cut on my hand. I stand up, I bow and everyone starts clapping. My body looked as if I went through a very ugly BDSM session, but only on my left side.

Do you have any last advice you would like to share with new UHSK-members?

Go to a Feco [5], show up already drunk, grab a couple of beers inside and dance a little until there's a bad DJ. That is your opportunity to go outside, grab a cigarette – I don't condone smoking – and sit and talk with the people outside. It's where I had the best conversations with people from the association.

English-Dutch Student Dictionary

[1] ALV – *Algemene Ledenvergadering or General Assembly, a meeting with UHSK-members and the board about the current or future state of affairs within the association.*

[2] UBO – *UHSK voor Beter Onderwijs, a committee focused on improving education.*

[3] IBB – *Ina Boudier-Bakkerlaan, one of Utrecht's student housing complexes and a rather (in)famous one.*

[4] Gracht - *inner city canal.*

[5] Feco – *party organized by the party committee of the UHSK that usually takes place at the K-Sjot.*

Studentenkapitaal: Hoe investeer je duizend euro het best?

Door: Rutger Loof

Voordat ieders favoriete virus op wereldtournee ging, liep de toegangsprijs voor het studentenleven gestaag op. Ieder jaar in september nam de universiteit een flinke hap uit de portefeuille van studerende jongvolwassenen. Echter zag Den Haag zag goed in dat het hoogst onredelijk zou zijn als studenten tweeduizend euro zouden moeten betalen voor niks meer dan een Zoom- of Teamslinkje. Zo geschiedde dat voor ons studenten het collegegeld met het mes in tweeën werd gehakt.

Dit betekent ook dat in menig begroting er een grote som duiten over blijft. Dit bedrag op een spaarrekening zetten is helaas geen optie, aangezien de huidige spaarrente te triest voor woorden is. Daarom volgen hier een aantal van de beste dingen waar jij je kapitaal aan uit kan geven.

Investeer het in Bitcoins

Iedereen doet het. Je huisgenoot, je beste vriendin, zelfs je eigen moeder! Cryptocurrency is dé manier om die opbouwende studieschuld meteen te kunnen aflossen. Nu vraag je je af, hoeveel van mijn budget ga ik op eToro inzetten? Nou, alles natuurlijk! Je houdt toch over, toch? Nou is het de clue dat je juist niet moet opzoeken wat 'de crypto' precies inhoudt. Nee, binaire data is voor nerds die verstand van zaken hebben en bereidwillig zijn om elk detail van het supercomplexe financiële netwerk te doorgronden. Inzicht is voor mietjes. Wat je juist wél moet doen is wanneer de koers fout gaat, er meteen uit stappen. Maar wacht wel eerst even een dagje, totdat je zeker weet dat die duizend euro die je erin hebt gestoken niet meer waard is dan een blikje euroknaller energydrink van de Albert Heijn. Dan weet je dat je goed zit!

Ga met een groep vrienden naar het casino

Deze investering vergt wat voorbereiding. Je verzamelt namelijk eerst van tevoren je beste maten, gabbers, hartsvriendinnen en best friends forever. Dan ga je eerst met z'n allen drinken. En dan bedoel ik niet zomaar drinken, dan bedoel ik

echt hard gaan. Nu je de voorbereiding achter de rug hebt en een promillage van minstens 3,5 in je bloed, ga je naar de dichtstbijzijnde gokhal. Een degelijk etablissement als het Hollands Casino moet je mijden. In plaats daarvan moet je een lokale zaak pakken, hopelijk één die naast casino ook fungeert als witwaszaak. Blackjack, Texas Hold 'Em, Roulette. Doe waar je zin in hebt, vooral de spellen waar je nog geen ervaring mee hebt, dan komt alles goed. Nu kan het kwartje op twee manieren vallen. Of je hebt geluk en verdubbelt je geld in één avond, of je bent binnen een kwartier hopeloos platzak. De kans dat dat laatste gebeurt is groot, maar hè, je zou maar de Jackpot halen! High Risk, High Reward.

Neem een tussenjaar en ga in je eentje backpacken door in El Salvador

Wel belangrijk hier is, is dat je op tussenjaar gaat naar een land waar de gemiddelde kwaliteit van leven gewoon te triest voor woorden is. Je komt tot nieuwe inzichten, misschien wel tot een verlichting, het felbegeerde Nirwana, wat anderen soms decennia kost om te bereiken. Je ontdekt eigenschappen over je eigen persoonlijkheid die je nog niet eerder had ontdekt, zoals wat je doet als iemand je met een mes bedreigt voor je portemonnee. Fight, flight or freeze. Voor vrouwen kan ik aanraden om in je eentje te roadtrippen door India, ik hoor dat het daar meestal wel goed gaat.

Tot slot doe je het belangrijkste van allemaal: je grijpt waar je de kans ook maar ziet - of dat nu op een borrel, een verjaardag of een clubfeest is - aan om het over je tussenjaar te hebben. Iedereen wil dolgraag weten wat jouw ervaringen zijn en wat jouw nieuwe kijk op de wereld is. Ze vinden je in ieder geval echt heel erg cool en totaal niet vervelend, dat is gegarandeerd!

Koop de nieuwste collectie merkkleding en dure horloges.

Niets laat meer prestige zien dan een broek van Versace. En niets laat meer zien dat jij mokerveel poen op je rekening hebt staan

dan die hoge pumps van Gucci. Nu lijkt dat peperdure bloesje misschien erg op dat bloesje dat je voor tien euro kan kopen in de Zeeman of Hema, maar daar staat niet de naam Versace of Gucci op (in kleine letters die niemand kan lezen). Maar voor die ene keer dat iemand aan je vraagt "Oh leuk bloesje waar heb je 'm gekocht?" kan jij dan pochen dat 'ie helemaal bij de Louis Vuitton uit Milaan komt waar je toen een hele week shoppen was. Dat is toch de kick waarvoor je wil gaan?

In datzelfde scenario zou het ook vet zijn als iemand je complimenteert op je horloge. In principe tikt een Omega even snel als een Casio. Maarja, James Bond droeg niet voor niets een Omega. Al is het wel een duur grapje als je per ongeluk een keer van je fiets afknalt omdat je strontlazarus bent en dan je horloge kapot is. Niet dat ik daar persoonlijk ervaring mee heb...

Koop een nieuwe auto

Iedereen wil er eentje. Iedereen ziet er namelijk tien keer stoerder uit in een supercar. Het maakt niet uit dat de Toyota Starlet van je beste vriend hem geen drie nieren kostte en dat hij daarmee ook gewoon prima van A naar B kan rijden. En het maakt ook niet uit dat je je alsnog aan de snelheidslimiet van 'godganse langzaam

ouwe' moet houden op de Nederlandse snelwegen. Later als je dan eenmaal een partner hebt gevonden en misschien wel met de hond of de kinderen naar een plekje aan de Costa del Sol wil rijden, komt die Lambo waar niet eens een schooltas in past echt goed van pas! En als je 'm crasht komt er ook een leuk filmpje op Dumpert! Iedereen blij.

Memorabilia van je favoriete artiest

Een lok van het haar van Justin Bieber, het drie jaar oude slipje van Ariana Grande, of misschien zelfs wel de gebruikte condoom van Mick Jagger. Dat zijn toch dingen die je ingelijst aan je muur wil hebben hangen? Ik bedoel, iedereen heeft zo'n saaie poster van de desbetreffende artiest, maar jij hebt iets helemaal unieks! Nu liggen de gebruikte condooms en slipjes niet voor het oprapen, dus diegene die online op E-Bay of Amazon aangeboden staan verkopen voor goud geld en gaan als warme broodjes over de toonbank. Daarom kan je beter een vliegticket naar de States boeken en even een ruitje inslaan in de villa van je favoriete idool. Het kost je hoogstens een straatverbod, hoogstens...

Zo, nu je de beste uitbesteed-lijst ooit hebt ontvangen is het aan jou de keuze om er iets mee te doen. Als je toch niet de moed had om alle voorgaande advies op te volgen kan je dit saaie ouwe lullen advies nog opvolgen: Je duizend piek bewaren in een oude sok onder je bed om er later één-twintigste van die torenhoge studieschuld mee af te kunnen betalen. Want als jij jezelf niet blut weet te maken, doet de overheid het wel met plezier vóór je!

De Slag bij Borodino: Een ooggetuigenverslag

Veldslagverslag

Door: Berend van der Hoop

Het is inmiddels ruim twee maanden geleden dat wij aan de lange mars naar het oosten begonnen. De zomer van het jaar des Heren 1812 was lang en warm, en we wisten dat het een lange tijd zou duren voor we ons doel zouden bereiken. Toch waren ik en de mannen van mijn compagnie vol goede moed: de Russen waren nooit tegen het grootste leger dat ooit verzameld was opgewassen, al helemaal niet wanneer de Keizer zelf de leiding nam. Na zes weken marcheren waren we dan ook niet verbaasd dat we nog geen enkele Rus tegengekomen waren. Rapporten vertelden ons dat ze in wanorde en paniek voor ons op de vlucht waren geslagen en lang de tijd namen om zich te hergroeperen. Toch kwam dat moment daar en hoewel ons bataljon klaar was voor de strijd moesten wij de slag bij Smolensk uitzitten in de reserves. Ik weet nog steeds niet hoe ik me daar over moet voelen. Opgelaten omdat ik de strijd heb gemist, of blij dat ik niet ben omgekomen? Ik neig naar het laatste, want hoewel ons leger superieur is hadden de Russen zich goed verschanst in de stad en was de strijd enorm bloedig voor onze zijde.

Dat is nu bijna drie weken geleden en we marcheren verder, bijna bij ons doel: Moskou. De Russen laten bij het terugtrekken niets voor ons achter, geen voedsel, geen kleren, en het hele leger lijkt wel ziek. Onze mannen vallen bij bosjes om en het zo enorme en sterke leger is gekrompen tot een fractie van zijn originele grootte. Mijn compagnie kan het nog verdragen, we hebben een goede dokter die weet wat hij doet. Ook zijn een aantal van ons thuis in Frankrijk jagers en boeren. Met toestemming van de kapitein mogen we munitie gebruiken om af en toe op jacht te gaan, tussen de ellenlange marsen door. Andere eenheden in de legerkampen kijken ons soms jaloers en verwijtend aan als we van een dergelijke jacht terugkomen. Ik hoop dat we geen problemen of zelfs muiterijen krijgen, we delen al meer dan genoeg met ze. Het leger is ziek en moe, maar

vastberaden. We zijn er bijna.

In de avond van 3 september kwamen er verkenner met het nieuws dat de Russen zijn gestopt en zich aan het ingraven zijn rond een klein dorpje aan de rivier Moskva, die recht naar de hoofdstad stroomt. Het zijn niet zomaar fortificaties: een van de verkenner kwam bij ons vuur zitten om mee te genieten van een gevangen hert en begon over "Bagration Flèches". Ik vroeg hem wat hij bedoelde en hij legde uit dat de Russische prins Bagration een nieuw soort grondwerken in de vorm van pijlen had bedacht die erg moeilijk in te nemen waren voor een leger te voet. De man naast mij zei: "Ach de Keizer gooit die heuveltjes zo plat met zijn Grande Batterie", en de rest van onze groep viel hem bij met sterke verhalen over de Franse kanonnen. Maar ik zag de verkenner vertwijfeld kijken.

Het is zover. Het is 6 september en vanochtend doemden aan de rechterkant van het riviertje de onmiskenbare stofwolken en rookpluimen van een gefortificeerd leger voor ons op. Wij marcheerden aan de linkerkant en werden meteen opgedragen om het ondiepe water over te steken en ons in gevechtscolonnes op te stellen. Nu we overgestoken zijn kunnen we de flèches zien liggen, een voor ons en een hele rij links van ons. "Wat doen de Russen nu?!" roept een van de mannen voor mij in de colonne. Ik probeer over de schouders van zo'n 30 man heen te kijken om te zien wat er gebeurt, maar zelfs achterin de rij kan ik zien dat de Russische linie zich terugtrekt van het gehucht en de flèche die voor ons ligt. "Zijn ze achterlijk? Nu liggen die dingen al helemaal voor het oprapen!" zegt de man die naast mij zat bij het vuur. Maar enkele seconden later verschijnt er een flits en een hoop witte rook op de flèche. Een gierend geluid klinkt in de lucht, dan een knal, en dan een doffe dreun en een hele hoop stof vlak achter ons. "De flèches zijn nog bemand! Maak klaar om een gevechtscolonne te vormen!" roept een officier.

Rechts van onze colonnes klinkt plots een oorverdovend gerommel dat bijna de kanonschoten op de flèche overstemd. Ik sta rechts in de rij en zie honderden paarden van de cavalerie op de flèche afstormen. “Blijf staan!” schreeuwt onze kapitein, “Murat veegt ze er wel vanaf!” De kanonnen op de grondwerken bulderen nog eens en een seconde later klinkt het gegil van paarden door het gerommel van de hoeven heen. Toch blijft de massa gaan en niet veel later bereikt het de flèche. Mannen in onze colonne proberen zo goed als ze kunnen, terwijl ze in het gelid staan, over de schouders van de soldaten voor ze te kijken. De flèche is nu in een massa van paarden, rook en groene en blauwe uniformen gehuld. Een man te paard stopt aan de voorkant van onze colonne en geeft iets aan onze kapitein. “Bevelen van Marshall Davout! Hij denkt dat Marshall Murat en zijn cavalerie wel wat hulp kunnen gebruiken van dit fantastische Corps!” De mannen juichen. “En avant! Marche!” Met de bajonet op ons musket vooruitgestoken begint onze colonne vooruit te marcheren. Zo ook die colonne rechts van ons, en links van ons, en achter ons. De trommels roffelen en het stof waait op, en mijn hart bonkt in mijn keel. Eindelijk na ruim twee maanden marcheert onze compagnie de strijd in.

Chaos. Stof, rook, geschreeuw, gegil en het constante geluid van staal op staal. Aan de voet van de aarden wal verspreid proberen we met de bajonet de Russen terug te dringen. Onze cavalerie heeft die van de Russen verjaagd, maar kan de flèche zelf niet beklimmen, dus dat is nu aan ons. Een van mijn vrienden ligt neergezakt tegen de wal aan, zijn gezicht onherkenbaar opengeslagen door een Russische bajonet. Een ander hangt een paar meter boven mij over de houten palissade bovenop de wal. Nog veel meer mannen liggen om me heen met verschrikkelijke snijwonden. Maar we maken gestaag voortgang. Een steeds groter aantal van ons komt bovenop de flèche en heeft zelf al een van de kanonnen overmeesterd. Ik zie een opening en klim zelf naar boven. Ik kijk over de rand van de palissade heen en duik meteen weer naar beneden: een snel gevormde linie van Russische soldaten richt hun musket op ons. Een seconde later klinkt het geratel van de tegelijk afgevuurde wapens. Een man valt achterover de palissade en sleurt mij nog net niet mee naar beneden. Dan klinkt er

trompetgeschal. Ik durf weer over de rand te kijken en zie dat de Russen verdwenen zijn. In plaats daarvan staan er nu grote paarden met mannen in het blauw erop, hun borstplaten glinsteren in de zonnestralen die door de rook weten te komen. Ik zie meer aan komen rijden, ze hebben zich naar de achterkant van de flèche weten te vechten waar ze gemakkelijker naar boven kunnen rijden. We hebben hem ingenomen. Vanaf de top kan ik in de verte de rest van het Russische leger zien. Dit was duidelijk maar een voorpost, we zijn er nog lang niet.

Ons bataljon kreeg een dag rust nadat we Shevardino, zoals het blijkbaar heet, hadden ingenomen. Schermutselingen met de Russen gingen gestaag door. En vandaag, op 7 september, staan we in een enorme linie klaar om de Russische posities aan te vallen. Meer pijlvormige flèches en andere aardewerken doemen op tussen de Russische linies. We hebben een paar honderd meter te marcheren voor we binnen schietafstand zijn. Voor nu staan we schouder aan schouder, ik in de voorste rij, te wachten op het bevel.

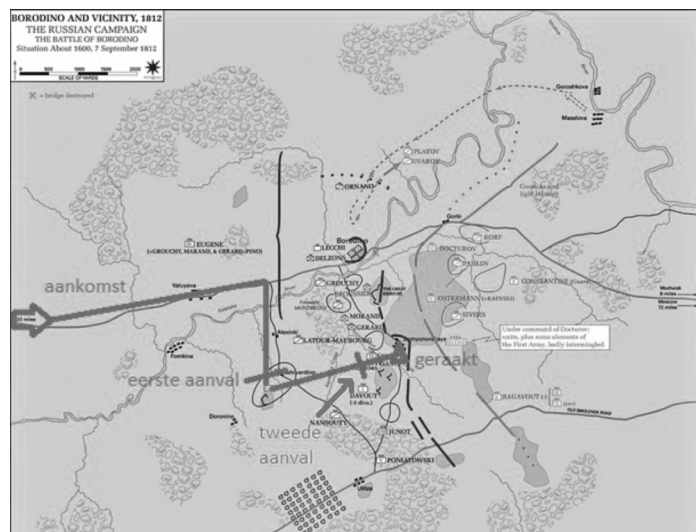
Het bevel klinkt. Als een machine begint de hele linie met gelijke stappen naar voren te bewegen. Achter ons klinkt het gebulder van onze kanonnen en niet veel later wordt het beantwoord door flitsen, rook en meer gebulder in de verte voor ons. Even gebeurt er niets, dan met een geluid alsof de grond opengespleten wordt regenen de kogels op ons neer. Modder en stofexplosies springen op waar de kogels landen. Ik zie een kanonskogel rechts van mij stuiteren over de grond en in een wit met rode mist boort het zich door onze linie heen. Ik hoor het geschreeuw niet eens door het gefluit van een kogel die vlak over mij heen vliegt. Het is zo dichtbij dat mijn hoofd naar achter wordt gerukt door de windvlaag. We blijven lopen. De Russen zijn inmiddels niet meer te zien door de rook, maar onze kapitein blijft ons recht vooruit leiden. Meer gefluit en gebulder. Een vlaag rode mist, een gevoel alsof ik een stomp krijg tegen mijn rechterarm en rechts van mij loopt plotseling niemand meer. Een seconde later loopt er een andere man dan voorheen naast mij, zijn uniform bedekt met bloed. Dan zien we ze weer. De linie heeft de flèches bereikt, ik sta een eindje links van waar ze liggen. “Halt!” roept de kapitein.

“Apprêtez-vos armes!” Onze musketten zijn al geladen dus we hoeven slechts zo’n 50 meter voor ons op de mannen in het groen te richten. “Joue, feu!” Mijn oren klappen bijna uit elkaar door het geweld dat onze linie richting de Russen spult. Onder het geblaf van de kapiteins bevelen begin ik mijn musket te herladen. Ik ben net de kogel aan het aanstampen als ik een rij aan flitsen en geknal door de rook zie. Geschreeuw, en tientallen mannen links en rechts van mij vallen op de grond. De dichtstbijzijnde heeft een groot gat achterin zijn hoofd en geen oog meer. Anderen liggen schreeuwend of kreunend op de grond met grote bloedige gaten in hun benen of buik. Mijn musket is geladen en we vuren terug. In de verte rechts van mij zie ik de gebeurtenissen van twee dagen geleden bij Shevardino zich opnieuw voltrekken. Onze mannen hebben met behulp van cavalerie de pijlvormige flèches aangevallen.

Urenlang bevinden we ons nu al op hetzelfde stukje grond. Ik prijs mezelf gelukkig dat ik in het veld sta en niet de aardewerken hoef aan te vallen, maar constant schoten uitwisselen met de Russen heeft ons veel gekost. Onze linie hoeft gelukkig niet aan te vallen en de Russen blijven op hun plek staan. Maar als ik naar rechts kijk voelt het alsof mijn maag in mijn laarzen zakt. De flèches zijn bezaaid met lichamen en bovenop staan nog steeds groene uniformen, waarvan er constant nieuwe bijkomen. Hoe kunnen de Russen zo’n vreselijke aanval blijven afweren? “Mannen!” roept de kapitein. “Nieuwe bevelen, we doen een grote gezamenlijk aanval met de hele linie. Nu zullen we ze eraf gooien!” Ik hoor hem nauwelijks boven het geraas van de veldslag uit. Weer komen we in beweging, weer met bajonet vooruit gestoken. Weer regent het kanonskogels en musketvuur van de Russen. Weer vallen er mannen links en rechts van mij neer. Maar de Russen lijken niet dichterbij te komen. Had ik de afstand dan onderschat? Opeens zie ik door een gat in de rook een aarden wal vlak naast ons. We zijn al ter hoogte van de flèches, we gaan er voorbij! De Russische line komt niet dichterbij omdat ze terugtrekken! Een salvo van de Russen maakt een einde aan mijn triomf. Blijkbaar trekken ze tactisch terug. Ik kijk weer naar rechts en zie blauwe uniformen

boven op de flèches, uniformen die niet levenloos op de grond liggen, maar net als wij richting de Russen marcheren. Een harde knal tegen mijn schouder, een val op de grond en dan niets.

De slag bij Borodino, zo’n 100 kilometer ten westen van Moskou, is de bloedigste uit Napoleons carrière. Met in totaal ongeveer 80.000 doden, verloren beiden legers meer dan een derde van hun manschappen. Dit fictieve ooggetuigenverslag beschrijft slechts een klein deel van de veldslag vanuit Frans perspectief. Onze onbekende soldaat overleeft de slag met een verbrijzelde schouder, veroorzaakt door een Russische musketbal. Het innemen van de aardewerken bij het gehucht Shevardino gebeurde echt twee dagen voor de grote slag. Ook de aanval op de flèches verliep zoals beschreven, al koos ik ervoor om niet twee keer een aanval op de aardewerken te beschrijven. In plaats daarvan bevindt onze soldaat zich in de linie in de velden tussen de Russische aardewerken in. Daar ondervindt hij hoe het is om te vechten met liniesalvo’s, zoals veldslagen in de 18de en 19de eeuwen veelal werden uitgevochten. Op de kaart hieronder heb ik de route van onze soldaat over het slagveld aangegeven. De kostbare overwinning stelde Napoleon in staat om Moskou in te nemen, maar zoals ze al de hele campagne lang deden, vernietigden de Russen alles wat hem van pas zou komen: de Verschroeide Aarde. Toen de slag bij Borodino begon had Napoleon nog zo’n 300.000 van zijn 612.000 soldaten over, waarvan er ruim 130.000 meevochten. Na de winter kwam hij met iets meer dan 100.000 man terug.

Kung Fu Panda; te mooi om waar te zijn

Door: Gijs Toussaint

Ik moet het over *Kung Fu Panda* hebben.

Een maffe Panda leert Kung Fu.

Het idee alleen al lijkt stom. Maar Pixar is goed in films met zeer unieke uitgangspunten. Een familie van superhelden met een elastische moeder, een rat die eigenlijk een geweldige kok is, een wereld waar de monsters in je kast eigenlijk voor een bedrijf werken, je speelgoed een ziel geven, en hier komt Pixar weer met Jack Black als een Panda. Dat kan alleen maar fout gaan.

Je kunt de clichés van kilometers ver zien aankomen, het is in principe standaard "Plotselinge held wint de dag" met als grote twist "Het was de kracht in je al die tijd!". Maar Kung Fu Panda is goed. Heel goed. Het detail in elk personage en achtergrond is verbluffend, de komische momenten zijn echt grappig, en de andere verhalen zijn de moeite waard om in geïnvesteerd te worden. Het overlijden van Oogway is er daar één van. Hoe kan iets met op papier zoveel nadelen zo goed zijn? Jack Black past perfect bij de rol van Po en geeft alles, net als Dustin Hoffman met een intense rol als de woedende leraar.

Toen kwam er een vervolg. Dreamworks Animation had een reputatie opgebouwd door Shrek helemaal uit te melken, Kung Fu Panda had heel goed dezelfde weg op kunnen gaan. Wat gingen ze nog met Kung Fu Panda doen? Het was ook niet alsof er iets aan toe te voegen was. Po had zijn verhaal. Hij werd een Kung Fu meester, werd de Drakenkrijger, einde. Wat ging er nog komen?

En toch verbaast Kung Fu Panda 2. Een verrassend diepe en emotionele "vind je innerlijke zelf" soort film. We leren over Po's verleden, de emotionele delen zijn echte tranentrekkers en de actie gaat een hogere versnelling in. De actie op zich was een enorme verbetering. De achtervolging met riksja's, het gevecht in de Smelterij, het eindgevecht op de

boten, overall wist de film hoe het tempo moest zijn, wanneer het grappig moest zijn en wanneer het triest moest zijn. En, het gaf ons Lord Shen. Gary Oldman's beste stemwerk en simpelweg een van de beste schurken in animatie. Prachtig geanimeerd ook. De veren en de vloeiende bewegingen zijn ongelooflijk. De laatste scène waarin Po met zijn nieuwe superkracht een kanonskogel door de arrogante pauw heen ramt is mooi geanimeerd, emotioneel en enorm bevredigend voor iedereen die de panda een warm hart toedraagt. Het einde toont het geheime pandadorp en we wisten dat er een derde op komst was.

Het promotiemateriaal van de derde kwam uit. Baby Panda's! Wacht, waar hebben we eerder baby's gezien bij Dreamworks? Shrek's kinderen. Déjà vu. Zelfs de productie leek een beetje wankel. Rebel Wilson en Mads Mikkelsen moesten beiden afhaken. Kung Fu Panda kon het toch niet drie op drie maken?

Het lukte ze wel. Dit is wat deze tirade uitlokte. De casting voor alle drie de films leverde uitstekend stemmenwerk. Bryan Cranston in het bijzonder als Po's biologische vader was uitstekend. De vervangers van Kate Hudson en J.K. Simmons hadden naar mijn gevoel niet beter gekund. Het personage van Po blonk uit met de hele "Yin en Yang" verhaallijn. Het balanceren van zijn serieuze kant van de "Innerlijke Vrede" hoek van twee en zijn maffe kant van de "Het zat altijd al in je!" hoek van één.

Niets in deze films, op het eerste gezicht, zou goed moeten zijn. Het lijkt een standaard kinderfilm. Maar de animatie is Pixar waardig, zo niet beter dan de meeste Pixar films. Stuk voor stuk. Het is oogverblindend. Niets gaat verloren door het detail in de vechtschènes, want er is geen vervaging, je raakt zo betrokken bij Jack Black Panda dat je alles vergeet en het alleen nog maar gaat over de reis van Po om 's werelds grootste krijger te worden.

Eindelijk weer thuis

Door: Aron van Iperen

Odysseus, een naam die bijna iedereen wel kent. Hij was koning van Ithaka, een klein eiland ten westen van het huidige Griekenland. Nadat Paris van Troje Helena stal van haar man, brak er oorlog uit. De Myceense Grieken trokken met een gigantisch leger naar Troje. Er moest wraak genomen worden. Het zou twintig jaar duren voordat de Griek weer thuis was.

Troje

Voor Odysseus betekende de oorlog met Troje zijn vrouw en pasgeboren zoon achterlaten. Samen met de andere grote koningen en leiders van de Grieken begon hij aan het tien jaar lange beleg van Troje.

Odysseus stond bekend om zijn listen. Hij was niet alleen slim maar ook sluw. Iets wat elke keer weer terug zal komen in zijn verhaal. Tijdens de oorlog liet hij zijn listigheid al kennen. Toen Agamemnon, de belangrijkste aanvoerder van de Grieken, het moreel van zijn mannen wilde testen en riep dat ze maar naar huis moesten gaan, ging het hele leger naar huis. Een ramp. Gelukkig was Odysseus er nog. Hij beledigde de vluchtende soldaten, moedigde ze aan en herinnerde ze aan

een profetie. Troje zou vallen na negen jaar, dus als ze volhielden zou de overwinning vanzelf komen. Het leger bleef en de stad viel.

Dat de stad uiteindelijk viel, is ook aan Odysseus te danken. De Grieken deden alsof ze opgaven en naar huis gingen. Op het strand lieten ze een gigantisch houten paard achter. De Trojanen haalden het paard de stad in, ondanks de waarschuwingen van de inmiddels omgekomen priester. In het paard zaten Odysseus en enkele tientallen anderen verstopt. 's Nachts slopen ze hun weg uit het paard, waarna ze de poort voor de Griekse legers openden.

Op weg naar huis

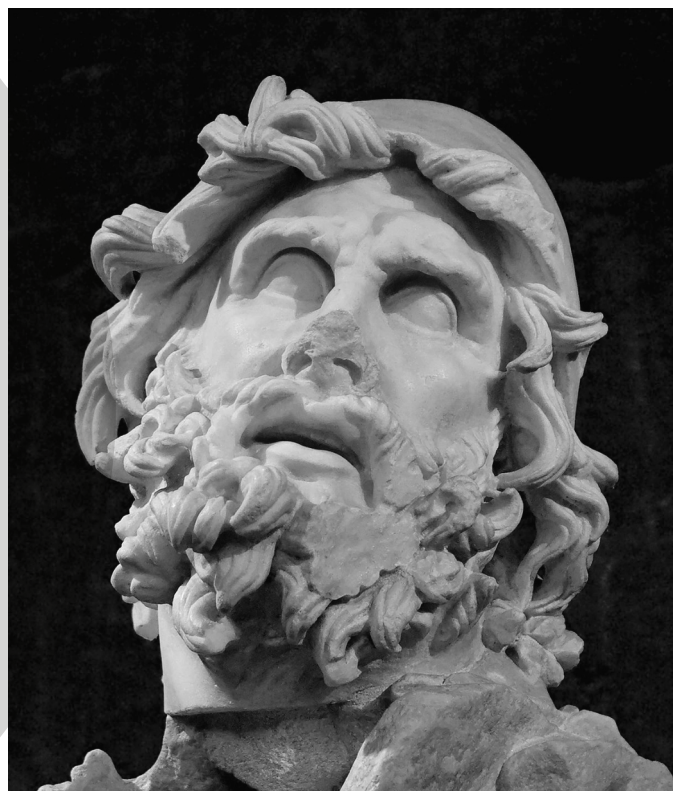
Na tien jaar oorlog zal Odysseus graag naar huis gewild hebben. Helaas had het lot andere plannen voor hem. Na een korte plundering in het land van de Kikonen kwam hij terecht op het eiland van de Latofagen, een vreedzaam volk dat een plant at die ervoor zorgt dat je niet meer naar huis wil, een soort van drugs dus. Odysseus' mannen aten van deze mysterieuze plant en wilden niet meer terug naar de schepen. Er zat voor de koning niets anders op dan ze naar de schepen toe te slepen.

Na het drugsfeestje kwamen Odysseus en zijn mannen terecht op een onbewoond eiland,

Het Griekse heldendom

Zoals gezegd was Odysseus slim, een echte strateeg, maar ook een leugenaar en een bedrieger. Waarom werd hij door de Grieken dan als held gezien? Volgens de Van Dale is een held 'iemand die uitblinkt door moed'. Daar zou je nog elementen aan toe kunnen voegen, anderen helpen, je leven riskeren. Het is zeker knap om je overal uit te liegen en je vijanden voor de gek te houden. Maar is het moedig?

Grieken zagen het heldendom anders. Een held was iemand met een uitzonderlijk talent. Herakles is daar een goed voorbeeld van. Zijn daden waren knap maar dat maakt iemand nog niet meteen een held. Bij de Oude Grieken wel, omdat de reden dat hij die daden kon verrichten, zijn bijzondere spierkracht, genoeg was om als held beschouwd te worden.

dicht bij het gebied van de cyclopen. In een grot vonden ze grote hoeveelheden kaas en wijn. Ze stortten zich met groot enthousiasme op de voorraden zonder te beseffen dat het eiland dus niet zo onbewoond was als het leek, gezien de voedselvoorraad. In de grot woonde een cycloop, Polyphemos heette hij. De eenogige reus was absoluut niet blij met het onaangekondigde bezoek. Met een grote steen blokkeerde hij de uitgang en besloot de mensjes in zijn voorraadkast, op te eten.

Odysseus zou Odysseus niet zijn als hij niet een remedie voor deze situatie zou hebben. Hij stelde zich voor als N'mand en voerde de cycloop dronken. Toen de reus eenmaal dronken in slaap viel, stak de Griek het oog uit met een grote houten staak. De cycloop riep om hulp: 'Help! Help! N'mand wil me vermoorden!' Hierdoor gingen alle andere cyclopen in de regio ervan uit dat er niemand Polyphemos aanviel. Het moest dus wel een hemelse macht zijn. Ze raadden hem aan te bidden. Wat moet ik zeggen? Griekse humor is anders dan die van ons.

Triomfantelijk kwamen Odysseus en zijn mannen de grot uit. Ze konden nu naar huis. Toen ze wegvoeren, draaide hij zich om. De koning maakt zichzelf bekend aan de cycloop, om met de eer te kunnen strijken. Het was Odysseus die de cycloop verblindde, niet N'mand. Dit bleek een grove fout, Polyphemos wist nu wie hem verblind had en bad tot zijn vader Poseidon, de god van de zee, om Odysseus te vervloeken.

Op weg naar Ithaka kreeg Odysseus een zak met alle wind, behalve die naar het westen. Daarmee zou hij makkelijk thuis moeten komen. En inderdaad. Al snel kwam Ithaka inzicht. Maar toen ging het allemaal mis. Een stel matrozen, hopen op goud en andere waardevolle spullen, openen de zak en veroorzaakten een storm.

Door de storm eindigde Odysseus ver weg van huis. Terug bij af.

Enkele ongemakken

Na een korte maar intensieve kennismaking met de Laestrygonen, mensetende reuzen (met twee ogen) die elf van Odysseus zijn twaalf schepen vernietigden, kwam de Griek terecht op een eiland waar de heksengodin Circe leefde. Circe

veranderde de helft van zijn mannen in zwijnen door middel van gedrogeerde kaas en wijn.

Gelukkig was Hermes in de buurt om Odysseus te waarschuwen voor Circe. Hij gaf hem een kruid dat de magie van Circe tegen zou houden. Hij dwong Circe zijn mannen terug te veranderen en dook daarna met haar het bed in.

Daarna riep Odysseus een geest op uit de onderwereld, die een profetie deed. Zolang hij en zijn mannen niet de koeien van Helios opaten zouden ze thuiskomen. Omwille van de tijd sla ik enkele incidenten over. Enkele hoofdstukken later eten Odysseus en zijn mannen de koeien van Helios op. Niet een hele slimme zet van deze vos die zo sluw zou zijn. Helios gaat naar Zeus om protest aan te tekenen. Die doodde daarop alle resterende mannen en vernietigde zijn schip. Daardoor kwam hij terecht op het eiland van Calypso, die hem gevangen hield als bedpartner. Pas zeven jaar later kreeg Athena het voor elkaar om Odysseus vrij te krijgen.

Thuiskomst

Zeven jaar later kon Odysseus zijn reis eindelijk vervolgen. Hij kwam bij de Phaiaken terecht, waar hij alles hierboven vertelde. De Phaiaken brachten hem terug naar Ithaka. Eind goed al goed, denk je nu misschien. Maar nee, er wacht ons nog het een en ander. Op Ithaka ging men er vanuit dat Odysseus dood was. Er waren dus tientallen mannen op het paleis, die allemaal met zijn weduwe wilden trouwen. Die deed haar best om deze 'vrijers' weg op afstand te houden, maar dat zou ze niet eeuwig volhouden.

Odysseus vermomde zich en kwam zijn zoon tegen. Hij maakte zijn identiteit bekend aan zijn zoon en ze besloten dat de vrijers gedood moeten worden. De vermomde koning nodigde de vrijers uit voor een schietwedstrijd, won die en volgde de wedstrijd op door de vrijers neer te schieten. Toen zijn pijlen op waren slachtte hij de rest af met zijn zwaard. Daarna maakte hij zich bekend aan Penelope, zijn vrouw, die hem pas geloofde toen hij haar iets had verteld wat alleen zij en Odysseus wisten. Odysseus was weer herenigd met zijn vrouw. Hij was weer thuis. Twintig jaar duurde het, maar hij was weer thuis.

1989

Door: Jaimy van der Waal

Cold curtain, rugged steel rises meters tall
Armed guards, barbed wire and towers high
Catch the falling morning snow, and my
Watches glow, sun shines over the wall

As tattered as soul, my broken heart recalls
That time not noticed, 28 years of social state
Masses gather round the checkpoint's gate
To heaven, as sun shines over the wall

I dared not to speak, silence taken as tacit
Agreement between people, toxic as be
That I've always failed to see, communistic acid
One for all, all for one, humanism dies with thee

As have I buried myself, that I now miss
28 years of forgotten space and time
That bell chimes as I hold, what sanity is
It is all that I have missed, and now is mine

Sun rises, as paint dries, crumbles the wall
I find delight, those that I missed for long
I cry, I weep, of joy and grief I sing my song
Sun's risen, the paint is dry, the stone and I fall

Together kissing snow, and the guards drop
Their rifles vanish, and them in the masses
28 years, struggling of classes, on one day stop
The towers tall and grey as men watch the scene

White awaits the summer green
Yesterday still foes, today we're all friends
I cry, I weep of joy and grief, does this mean?
Wind whispers relief, time says it ends

I am home

Waterlelies

Door: Floor Wilke

De zon schijnt in Giverny. Het felle zonlicht weerkatst op de vijver, waardoor Alice haar hand voor haar ogen moet houden om zo haar twee kinderen in de gaten te kunnen houden. De kinderen lezen een boek in het gras, zo'n twintig meter verderop. Ze voelt een hand op haar schouder en kijkt op. Het is haar man. 'Claude, ga toch naar binnen. De zon is zo fel,' zegt ze. Hij bromt wat en gaat naast haar zitten in de houten tuinstoel. Hij kijkt haar niet aan, maar weet haar hand te vinden en houdt deze stevig vast. Hij voelt de plek waar zijn huid in aanraking komt met haar huid branden. 'De lelies zijn prachtig, Claude,' zegt ze zacht. Hij knikt. 'Ze hebben er nog nooit zo goed bijgestaan. Ik vind ze prachtig,' verzucht ze. Ze knijpt eventjes in zijn hand en hij voelt hoe een warmte zich door zijn lichaam verspreidt. Dan ineens laat ze los en ze staat op. 'Waar ga je naartoe?' vraagt hij, maar ze reageert niet. Ze loopt richting de bomen achter de vijver. Hij ziet hoe ze steeds waziger wordt, waarna ze verdwijnt in de schaduw van de bladeren en bomen. De warmte die hij zonet voelde, maakt plaats voor een kilte. Hij voelt een steek in zijn borst en zijn handen beginnen te trillen. Ineens voelt hij hoe zijn ogen zich vullen met tranen en hij legt zijn hoofd in zijn handen. Hij huilt, zachtjes, alsof niemand het horen mag.

Hij sluit zijn ogen. Hij tilt zijn hand op en pakt een penseel, waarna hij deze doopt in het olieachtige goedje dat hij zojuist uit een tube had geknepen. Hij strijkt met de penseel over het canvas dat voor hem staat. Hij voelt hoe een frisse ochtendtocht zijn jas openwaait. Hij opent zijn

ogen en kijkt naar de groene en blauwe wazigheden voor hem. Hoewel hij het niet scherp ziet, weet hij precies hoe de vijver eruit ziet. De lelies staan er inderdaad mooi bij, hij kan het zien aan de prachtig volle witte tinten die zich onderscheiden van het groenblauwe van het water, als druppels melk in een blauwe mok. 'Het is beeldschoon, Claude,' hoort hij een bekende en zachte vrouwenstem zeggen. Hij draait zich niet om en stopt niet met schilderen, dat hoeft hij niet te doen, het is immers duidelijk wie er achter hem staat. Zijn hart slaat een slag over bij het voelen haar aanwezigheid. Meteen verspreidt zich een warmte door zijn lichaam, alsof hij een warm, knus deken om zich heen heeft geslagen. Alice legt haar armen om hem heen. Ze zeggen niets tegen elkaar, de stilte spreekt boekdelen. Ineens is ze weg. Claude draait zich om, maar hij ziet haar al niet meer. Het warme en knusse deken wordt van hem afgerukt, hem in de kou achterlatend. Hij zucht, hij voelt een pijn, een onaantastbare pijn, tranen komen op, maar hij tilt zijn penseel weer op en hij doopt deze in het olieachtige goedje.

Hij betreedt de keuken en treft daar zijn schoondochter Blanche aan. 'Gaat het met u?' vraagt ze waarna ze opspringt van haar stoel en hem bij de arm pakt om hem naar de woonkamer te begeleiden. 'U ziet zo wit,' mompelt ze. Ze zet hem neer op de fauteuil. 'Wanneer komt ze naar huis?' vraagt hij zacht, zonder haar aan te kijken. Blanche zucht. Ze legt haar hand op de plek waar zijn hart zich in zijn borst begeeft. 'Ze is al thuis.'

Op weg naar thuis

Door: Marlene Schneider

De eerste dagen zongen we liedjes en klaptten mijn zussen in hun handen, terwijl mijn moeder dansend vooruit liep. Haar gezicht straalde en haar wangen kregen een kleur, alsof de zon had besloten heel even fel op haar te schijnen. Mijn moeder was een eindeloze zomerdag die pas voorbij ging als iedereen was verlicht. Het gehuil van mijn zussen en ik troostte ze door te zeggen dat we uiteindelijk op een mooie plek terecht zouden komen. Ze sloot haar ogen telkens als ze de werkelijkheid niet wilde zien. Ik had een blinde moeder. Zelfs toen mijn vader na een week niet thuis was gekomen, bleef ze volhouden dat hij de weg aan het verkennen was om samen te kunnen vluchten. Hij kwam niet meer terug, natuurlijk niet. We zagen toen we de stad verlieten een man liggen die onze vader had kunnen zijn, maar zijn gezicht was zo beschadigd dat we het niet eens zeker wisten. We liepen weken, misschien zelfs maanden. De tijd deed er niet toe, we waren samen. Ik telde mijn voetstappen en probeerde elke dag uit te komen op een oneven getal. Getallen met een midden zorgden voor evenwicht. We kwamen in verschillende opvangkampen. Een oude man droeg mijn koffertje en de rugzak van mijn zussen naar binnen. Eén van de wieltjes rolde niet meer goed en veroorzaakte naast een scherp geluid, een geïrriteerde blik op zijn gezicht. 'Ik kan ook wat dragen', riep ik, maar de wind had mijn woorden vervaagd voordat ze waren aangekomen. De man heeft vast gedacht dat ik een lui kind was. De nachten waren het zwaarst. Je hoorde zacht gehuil en het was ijskoud. Ik wist niet of ik rilde van verdriet of vanwege het gebrek aan warmte. Overdag als de zon scheen, werd de sombere nacht vervangen door een hoopvolle dag. Mijn zussen en ik speelden met elkaar en met andere kinderen. Vaak zat ik aan de zijkant op de grond terwijl ik toekeek hoe mijn zussen fanatiek tegen de bal schopten. Mijn handen vulden zich met zand wat ik daarna weer door mijn vingers liet glijden. Ik vroeg mijn moeder hoeveel korrels zand er buiten lagen, maar ze wist

het niet. Op sommige dagen praatte ik alleen met mijn familie en niet met andere mensen. Contact verloor zijn waarde volledig, als je wist dat je over een tijd weer een totaal andere plek met totaal andere mensen om je heen had. We waren voortdurend onderweg, maar hadden geen eindbestemming. Een thuis, zei mijn moeder dan. Ik had haar niet begrepen. We verlangden ernaar, hoewel we het nooit echt in bezit hadden gehad. Het was een zoektocht naar iets onbekends. Kun je iets missen wat je nooit hebt gehad?

Nederland was een land vol regen waar de mensen elkaar het liefst de hele dag op de hoogte hielden met wanneer het droog zou worden. Mijn moeder gaf me een regenjas voor als ik naar buiten moest. De mouwen waren tunnels zonder eind en de stof bedekte mijn lijf voorbij mijn knieën. Het was een mooi cadeau. Ik droeg de jas graag, ook als het niet regende. Vanaf het eerste moment in Nederland waren we de afwijkenden. Sommige mensen deden hun best je als ieder ander te beschouwen, maar ze verraadden zich bij de vraag waar je écht vandaan kwam. Anderen deden niet eens moeite om hun afkeer te verbergen en noemden ons gelukszoekers, omdat we vluchtelingen waren met een smartphone. Een gevoel van 'wij' en 'jullie' en ik kreeg het altijd voor elkaar om aan de kant van 'jullie' te staan. Mijn juf kondigde in groep zeven aan dat ze die week alle kinderen op gesprek wilde hebben. 'Waarom dan?', had Boris gevraagd. De hond van mijn vriendin Estelle uit de andere klas heette ook Boris. Boris was een hondennaam. Juf glimlachte en zei dat ze het belangrijk vond om soms ook even met ons te kletsen. Mijn gesprek was als laatste van de dag. 'Hoe gaat het nou met jou', vroeg ze terwijl ze een blauwe pen schuin op haar schrijfblok neerlegde. 'Het gaat goed, hoe gaat het met u?', vroeg ik. Ze moest lachen en zei dat ze het lief vond dat ik naar haar vroeg,

maar dat we het vandaag over mij gingen hebben. Ik knikte. Papa had mij geleerd in een gesprek terug te vragen naar iemand, want dat was beleefd. Juf vroeg of ik wilde vertellen hoe het was voordat ik in Nederland woonde. Daarna vroeg ze hoe ik het hier nu vond en of ik me een beetje thuis voelde. Later die week vroeg ik bij het buitenspelen aan Kira en Maureen hoe hun kletsen met de juf was. 'Leuk! Ze ging vragen hoe het met mij ging op voetbal en of ik extra hulp wilde bij spelling', zei Kira terwijl ze vooruit schommelde. Haar lange blonde haar viel als een glanzende deken voor haar gezicht elke keer als ze naar achter zweefde. Ik stelde mijn gesprek voor met blond haar. Maureen vond het ook gezellig met juf en ze hadden gepraat over haar puppy's. Kira sprong van de schommel en bood ons kauwgom aan. Ik kauwde er hard op en trok met mijn vingers een draad kauwgom uit mijn mond en wikkelde hem snel om mijn wijsvinger, net zoals de andere meisjes dat deden. Mijn gesprek liet zien dat ik voor altijd de ander zou zijn en nooit zo zal zijn als de kinderen die hier waren geboren. Zij hoorden bij elkaar en ik was ook op school de 'jullie'.

De woorden gezellig en gezelligheid vond ik in het begin lastig te begrijpen. Het werd gebruikt om bepaalde gelegenheden te omschrijven zoals verjaardagen, maar ook plekken konden gezellig zijn. Als je bijvoorbeeld een geurkaars in de woonkamer had staan, was dit gezelliger dan wanneer je dat niet had. Daarnaast had je gezellige mensen. Dat was een bepaald gevoel wat men niet onder woorden kon brengen. Meestal vond ik de gezellige mensen vooral luid of erg aanwezig. Ik vond meer aansluiting met mensen die wat stiller waren. Hij was daar één van. Ik voelde zijn hartslag zachtjes tegen mijn slaap kloppen. Ik haalde zoveel mogelijk diepe teugen adem; zijn geur moest voor altijd in mijn geheugen geprent staan. Zijn vingers maakten kleine cirkeltjes op mijn armen en we keken hoe de zon langzaam alles oranje deed kleuren. Hij was dichtbij, maar ik miste de momenten dat we niet samen zouden

zijn. Toen ik hem vertelde dat ik over een tijd misschien weg moest, zei hij niks. Zijn schouders schokten en tranen bedekten zijn wangen als regen die tegen het raam was gewaaid. Ik fantaseerde hoe ik de zoute druppels als een hond van zijn gezicht zou likken. Hij was opeens zo lelijk. Nog nooit had ik een jongen zien huilen. Hij was vanaf het begin geen prater geweest. 'Spreek alleen als het de stilte verbetert', zei hij op een middag. Ik vond het prachtig en vroeg of hij dichter was. Hij fronste zijn gezicht en hield zijn hoofd schuin. 'Dat is een uitspraak van Gandhi, ik heb het niet bedacht.' Voor mij maakte dat niet uit. In mijn ogen was hij dichter. Hij leidde me rond door zijn huis. In de woonkamer lag een groot Perzisch tapijt waar een tafel op stond, zodat er zekerheid was dat niemand er op wegvloog om zo aan de werkelijkheid te ontsnappen. Zijn vingers gleden traag over de houten kasten, alsof die pas echt vorm hadden na zijn aanraking. Er waren grote ramen die uitzicht hadden op het bos en de muren waren bedekt met foto's van familie. Ik begreep dat hij dit thuis noemde. Jaloers ben ik nooit geweest, ook niet toen ons gezin te horen kreeg misschien terug te moeten. Met mijn hoofd weet ik dat het hier beter is, maar aan het land zelf heb ik nooit echt waarde gehecht. Enkele mensen geven me wel een gevoel van thuis en dat is waardevoller dan een gebouw van steen thuis kunnen noemen. Het voelt soms zo verdomd oneerlijk. Er lijkt misschien veel te kiezen in het leven, maar het grootste deel is voor je geboorte al bepaald. Op het nieuws zie je massa's mensen, allemaal op zoek naar een beter bestaan om vervolgens te horen dat we dit hier niet krijgen. We zijn nummers, die vanwege onze omvang alleen maar tot overlast zullen leiden. Ik ben hier niet om banen in te pikken of crimineel te worden. Het enige wat ik zou willen, is om na een lange dag bij mijn huis aan te komen en weten dat er iemand op me wacht. Ik schop mijn schoenen uit in de kamer, waar ik een geïrriteerde opmerking over krijg, want schoenen horen op de gang en niet hier. Op de bank zak ik onderuit en kijken we elkaar aan. Eindelijk thuis.

At the end of the Atradimas street, a house dressed in murky green was wedged between two houses that towered over it almost tauntingly. Rarely anyone lived in this green house, and when someone did, they never stayed long. Cracks ran up the white walls, the doors sprung from their hinges at the slightest touch, and there was a window so big that it left nothing to the imagination.

It was exactly this gigantic window that now captured the attention of a young woman, who stepped back a little to get a full view of it. The blinds were closed, yet she almost seemed glad they were.

At nineteen, this was going to be Varvara's first time living on her own, and in a house that barely stood upright at that. She jammed the keys in the lock with resignation, looking over her shoulder cautiously, and went in. Her fingers flicked on the lights, but some stupid wires must've sprung because it blinked and sizzled out. Her eyes rolled in silent annoyance, which she reprimanded herself for mentally. She turned the knob of the door to her room. It was empty and cold, but she smiled anyway.

The first thing she did was open the blinds, and the world opened before her like a movie screen. No, more like a painting, she corrected herself. She sat down on the uneven flooring and allowed herself to admire it for a moment.

The week after, the screeching of tires and the huffing of an engine pierced the room before the sun had even risen, and Varvara woke up with a murderous mind. Trying to shake her prickly mood, she opened the blinds just the slightest bit. Two guys were carrying heavy boxes to the house next to her. They looked hardened by labor, calloused and tired. On the wall, she sketched them, and painted their weariness and perseverance with the simple stroke of a brush. Her anger ebbed away, and the house seemed warmer, somehow.

The next painting that she made was that of an old woman, walking alone down the street at midday. Because her back was bent with old

age, she noticed the flowering weeds sprouting from the pavement that many people overlooked, and smiled.

Varvara couldn't remember when she'd last noticed and appreciated something as understated as a flowering weed. Or when she'd last been outside in daylight. For the first time in a long time, she pulled up the blinds fully during the day, allowing some sun to peek into her room. Even now, the size of the window caught her a little off guard. She swallowed her nerves and convinced herself she wasn't bothered by the fact people could watch her as though she was living in a shoebox, like one you'd decorate the inside of as a kid and cut out a hole in the side to look through. *He's not here. He's not here. He's not here.*

Within weeks, she got used to the prying eyes that the window allowed in. Short thereafter, her presence behind the window was acknowledged by more than an awkward smile and a half-assed wave from passersby. "There's a girl!" a small boy declared confidently to his dad. Amused, Varvara smiled at the boy and waved. The kid didn't wave back, but she felt seen all the same.

By the time the leaves turned brown, and nights became longer, she was ready to leave the blinds up when it was dark. When she looked up from her laptop, she caught her own reflection in the window and was somehow unable to look away. Her harrowing eyes and mousy hair disgusted her, her back hunched and skin pale. Yet there was a certain beauty in her simplicity, her tiredness, her apathy. She turned to her paintbrush as she had a hundred times before, yet this was the first time she felt like she was painting a stranger.

In the morning, she realized all of her walls were filled with paintings of the people she had seen through the lens of her window. Warming her hands with a cup of coffee, she looked around and tried to make up her mind about it. She had captured humankind in its ordinality, the lives of passersby. But there was no more space. What was she to do? Paint it white and start anew?

Her eyes rested on her last painting, the one of the stranger that had her eyes. She looked like all the rest. What did he see in me? She put her coffee cup down and inched closer. When he looked through my window, is this how he saw me? What about me made him want to be so close to me, to wait outside my window at night? Her legs seemed as wobbly as her bed, and she had to sit down. *Why me? Why me? Why me?*

It just didn't make sense. She tried so hard to see what he must've seen in her, but she could only see her dull eyes and her distant expression. But there must be a reason that his silhouette was etched into the window of her parent's house. He had stood there most nights, lurking, whispering her name as not to wake anyone. At first, she'd asked him to leave, told him she didn't feel anything for him, but that didn't seem to matter. He showed up anyway, a shadow even in the dark, knocking on her window. When she didn't respond, he stopped knocking and just stood there, barely visible. But she could feel that he was there. Sometimes, when she got home from school, the screws to her window were loosened, and the door unlocked. But she never saw him do it, and he never laid a finger on her, and so it was written off as a stupid crush rather than a stalker. But she could never feel safe again in her own home, and she could never step outside without feeling a million sets of eyes on her. She could never talk to people without her voice trembling or fall asleep at night without crying.

The ringing of the doorbell startled her, and she jumped up, ready for anything. A man was in front of her window, and he waved and smiled. She quickly righted her clothes and went to open the door warily.

"Hi there," the man said. "I think you've got a package for me?"

Her breath hitched. "Uh... yes." She went to grab it, her arms shaking visibly. Embarrassed, she quickly handed it to him and stepped back.

"Thanks!" He said, oblivious to her panic. "By the way, I'm Ezra. I just moved in next door. Do you wanna have a drink sometime to get to know me and my housemates? We'd really like

to have some guests over, but we barely know anyone. Don't feel forced to come by of course, but we'd love to have you."

"Uh... thanks, I'll think about it." She responded, her hand on the doorknob.

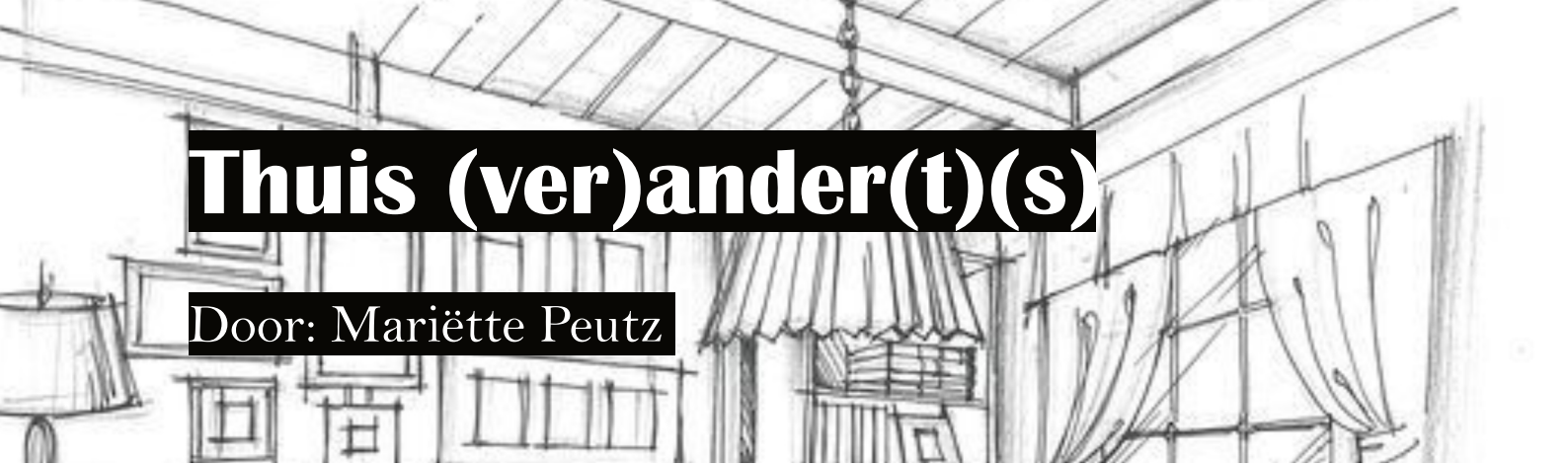
"Also, weird question maybe, but what is it like to live in a house with such a huge window? Isn't it, like, strange that everyone can just look inside and see your whole room?"

She laughed softly. "A little, to be honest. But I try not to mind. I also get to look outside and see the whole world, right? It's a window to life itself almost. Like I can experience every part of life and every part of a person who's walking by, without ever having to leave my room."

He nodded, taken aback a little. "Hm, I hadn't thought of that. Anyways, feel free to ring, anytime. Let me know about that drink, at least." He walked off with a smile and a wave.

Trying to steady her breath, Varvara went back into her room again. Ezra stood behind the glass, on the other side, gesturing to her walls and mimicking that he was very impressed. She smiled at him nervously and admired her mural again when he went into his own house. Maybe she could try to go outside for once, go for that drink. Beyond her most optimistic expectations, she had grown to be capable of having her blinds up. The idea that someday she might not ever fear the world again was so incredible that her chest filled with pulsating courage.

For the first time in months, she stepped out into the world in daylight. She looked back at her house, its murky green and tilted roof. It seemed less unassuming than it had that first day she went in. Maybe she could feel at home here, in that house, and maybe she could feel even more at home in the world she always hid from. The sun caressed her face, and when she turned back to look at the world that unfolded before her, she saw only her own shadow for the first time.

Thuis (ver)ander(t)(s)

Door: Mariëtte Peutz

Een stap door de deur, je jas meteen uit. Een schudmoment om de warmte te verdrijven, en met een plof ga je zitten. Thuis haal je adem, en hoeft je even niet. Thuis laat de wereld los, en mag je even zijn. Waarschijnlijk weet je wel wat ik bedoel, maar toch voelt thuiskomen voor iedereen anders.

Jip

Thuis staan de boeken en de schildersezel, thuis is landen. Muziek aan, dekentje erbij. Thuis is de gedachten laten fladderen, de losse stukjes laten dwarrelen naar de bodem van de fles. Even een paar uur niks. Thuis is de plek waar ik creatief ben, waar ik die creativiteit aan kan voelen en ze er mag zijn. Maar het hoeft niet altijd zo: ik mag ook gewoon tijd verspillen met sociale media of gewoon écht helemaal niks doen. Met al die bezigheden (of juist niet-bezigheden) verwerk ik de dag, en kom ik tot mezelf. Daar is geen ruimte voor buiten deze deuren, als ik met andere mensen ben. Thuis wel.

Jara

Thuiskomen is snel door. Het is soms zelfs even hard werken. Mijn tas op een stoel ploffen, wat afwas naar beneden brengen omdat er later gasten komen, en tien minuten later alweer mijn jas aantrekken. Thuiskomen is dan vooral een overgang van spullen: nadenken - welke spullen gaan nu mee? Waarheen? Ik haal mijn energie uit de momenten buitenshuis, de avonturen en gesprekken die ik daar beleef. Maar thuis is wel de uitvalsbasis.

Bram

Thuis ben ik een andere ik. Ik zorg voor mijn vader, en moet mezelf altijd plaatsen aan de hand van zijn stemming en behoeftes. Het is nooit dat opletten niet hoeft, ik hoef altijd.

Wel heb ik mijn eigen kamer: dat is misschien meer een 'thuis'. Er zijn momentjes dat ik niet hoef, vaak juist buiten de deur. Als ik fiets en eventjes afdwaal. Of thuis, als ik de zorg ergens anders heb toevertrouwd.

Sem

Thuis zijn is verdrietig worden. Dan heb ik niks te doen, of te veel, maar doe ik niks, en vormen mijn gedachten zich vanzelf. Thuis is geen afleiding hebben, of juist afleiding zoeken. Soms word ik boos, of betreur ik iets waarvan ik helemaal niet weet wat het is. Ik zorg ervoor dat ik zo min mogelijk thuis ben.

Maar dit thuis verandert. Dat was het thuis van vorig jaar. Onze eigen ruimte is een afspiegeling van onze binnenwereld. Deze verandert hoe we naar de wereld om ons heen kijken, naar onze tijd, en hoe we onszelf in deze twee plaatsen. Toen Sem meer vrede kreeg in de strijd in zijn hart, veranderde thuis zijn. Toen Jip behoefte kreeg aan meer prikkeling en stimulus, veranderde thuis zijn. Voor sommige mensen is het gebouw waar ze wonen geen thuis. Dan vinden ze het in andere dingen: die hobby waarin ze vrij zijn van verwachtingen en het echt doen voor zichzelf, bepaalde muziek, of misschien bepaalde mensen. Soms hebben ze het nog niet gevonden. Maar als het er wel is: thuis vind je wat je zoekt, of dat nou is wat je nodig hebt of niet.

Koninklijk Nederlands
Historisch Genootschap

WORD LID VAN Jong KNHG

De jongerentak van de
beroepsvereniging voor historici

**VERGROOT JE NETWERK,
BEZOEK INTERESSANTE EVENEMENTEN
EN ONTWIKKEL JE MET LEERZAME WORKSHOPS**

Student? Meld je vóór 1 januari 2022
aan en geniet van 12 maanden **gratis**
lidmaatschap en kosteloze toegang
tot reguliere KNHG-congressen!

DAARNA KOST EEN LIDMAATSCHAP SLECHTS 20 EURO PER JAAR

Volg Jong KNHG ook online:

Kijk voor meer informatie op:

<https://knhg.nl/jong-knhg/>

Contact: jongknhg@gmail.com

Een Lege Huls op de Heuvelrug: Wilhelm II's decadente vergankelijkheid te Huis Doorn

Door: Felix Smit

Het West-Brabantse Oudenbosch is gezegend met een markant monument. Toevallige passanten zullen vermoeden dat ze met de e-bike wel erg ver naar het zuiden zijn opgeschoten. Het stukje Brabant is namelijk de trotse zetel van een angstaanjagend nauwkeurige schaalreplica van de Romeinse Sint-Pietersbasiliek. Het contrast heeft iets hypnotiserends; een klein boerengat - welgemeend excuus aan Oudenbosschenaren te midden het lezerspubliek - smokkelt een stukje Romeinse glans naar binnen. Het Neerlands platteland is geen plek voor grandeur en alles dat op enigerlei wijze tot de verbeelding spreekt. Iedere maffe ontwikkeling die dat probeert op te schudden brengt met zich niets dan tragiek.

In de nasleep van de Eerste Wereldoorlog knalde echter een excentrieke Duitse vluchteling dit theater in die hier geen boodschap aan bleek te hebben. Hij ruilde sprookjesachtige weelde in voor het onaandoenlijke van de Utrechtse Heuvelrug. Een Duitse keizer, verdwaald tussen de bladzijden van de geschiedenis, kwam thuis op een plek waar hij in niets anders houvast kon vinden dan het verleden. Een gevecht tussen keizerlijke pracht en Hollandse burgerlijkheid, melancholiek en onversneden Pruisisch doorzettingsvermogen, dat is het verhaal van Huis Doorn.

Het is dat beroependag op school een betrekkelijk modern verschijnsel is, anders had Hèlen Slagter met haar vader vast en zeker de show gestolen, die was namelijk een heuse lakei, die zich dikwijls op zeer nipte afstand van een echte Hohenzollern-keizer begaf, niet het handjeschudden, lintjesknippen koningshuis van Oranje-Nassau, maar het kwalitatief hoogstaande Duitse werk. Hèlen woonde met het gezin op de grond van de keizer en haar klasgenootjes moeten het vast heel wat gevonden hebben dat ze zo dicht op zijn reilen en zeilen zat. Dit Doornse meisje leefde in een sprookjeswereld, zal je vermoeden, maar de werkelijkheid stelt teleur. Hèlens vader was niet precies lakei, maar personeel in de huishouding van burger Willem van Pruisen, een man die in zijn gehele doen en laten leek op een keizer, maar dat tot zijn eigen ongenoegen lang en breed niet meer was.

De centrale figuur in dit verhaal is niet Hèlen of haar vader, maar onze keizer Wilhelm, geboren in

het voorjaar van het jaar des heren 1859 in het Kronprinsenpalais te Berlijn als Wilhelm II von Hohenzollern, Prins van Pruisen. Dit niet zonder slag of stoot, de linkerarm van het vorstelijk ventje raakte bij de lastige bevalling ernstig verminkt, waarna hij de rest van zijn leven met een kortere en verlamde arm rond moest lopen. In combinatie met zijn spartaanse opvoeding zorgde dit dat hij opgroeide tot een complexe en onzekere man en zoals wel bekend wist hij zich als Duitse keizer stevig in de nesten te werken. Zijn agressieve buitenlandbeleid was dan ook een van de belangrijke factoren bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog. Al vlug werd het hem hierbij duidelijk dat de oorlog niet gunstig zou uitpakken voor zijn keizerlijk gezag. In 1916 werd zijn imperiale bestuur gemarginaliseerd door de Duitse legertop. En de publieke opinie was hem steeds minder gezind. Kon ons Wilhelm nog keizer blijven?

In 1918 viel het doek, voor Duitsland, maar in het bijzonder voor Wilhelm. Met de nabije capitulatie werd de keizer vanuit alle hoeken duidelijk gemaakt dat hij niet lang aan zou kunnen blijven, nu zijn steun onder het volk tot het nulpunt gedaald was. Een tijdje hield Wilhelm de hoop dat hij als Pruisische koning kon aanblijven, maar de vlugge opkomst van republikeinse sentimenten maakten dit geen verstandige optie. Met de geallieerden aan de poorten, en de dreiging van revolutionairen in eigen land, zat er nog maar één ding op: de benen nemen.

Waar was Wilhelm welkom? In de geallieerde landen zeker niet. De bevolking aldaar zou hem net zo ontvangen als de revolutionairen thuis en er gingen machtige stemmen op om de keizer gevangen te nemen, of zelfs te executeren. Wilhelms neef op de Britse troon, Charles V, noemde hem 'de grootse crimineel uit de wereldgeschiedenis', van je familie moet je het hebben, zal de keizer gedacht hebben. Er hoefde gelukkig geen uitzending van Bert van Leeuwen aan te pas komen. Wilhelm had wel meer familie, in het bijzonder Koningin Wilhelmina der Nederlanden. Nederland was ook nog eens neutraal gebleven en, toevallig of niet, ongerept gebleven door Duitse troepen op zijn aangeven. Als de keizer ergens nog

terecht kon, dan was het hier. Zodoende trok hij met dierbare spullen en dierbaar personeel naar het land van de Käseköpfe, om op 28 november vanuit Amerongen zijn troonafstand te bevestigen.

De ex-keizer was een simpele vluchteling geworden, en net als bij vluchtelingen tegenwoordig begon zijn verblijf in Nederland met een officiële asielaanvraag, die hij mocht afwachten op Kasteel Amerongen, waar hij zo-even zijn troonafstand bekend maakte. Dit moet een spannende tijd voor hem zijn geweest. Al enige tijd was houthakken zijn fanatieke hobby - vermoedelijk omdat hij dat met één arm, zijn goede arm, kon doen - en waar het kasteel in de herfst van 1918 door bosschages omgeven was, stond het gebouw in het voorjaar van 1920, toen Wilhelm vertrok, in het midden van een grasveld.

Op Kasteel Amerongen was Wilhelm slechts te gast en om de vernedering niet al te groot te maken werd het hoog tijd dat de ex-keizer een eigen oord zou bekomen. Gelukkig kwam er in het Utrechtse Doorn net een geschikt landgoed leeg te staan. Het mooie aan dit Huis Doorn was de zestig hectare bos die bij de prijs inbegrepen kwam, niet alleen omdat er weer het een en ander om te hakken viel, maar ook omdat dit een echt privédomein gaf. Onder de voorwaarden van zijn verblijfstatus in Nederland was hij onder een permanent huisarrest, waarbij officiële toestemming was vereist om meer dan enkele kilometers buiten zijn verblijfplaats te treden. Vermoedelijk had de ex-keizer ook behoefte aan een veilige haven van de hem niet gezinde buitenwereld. Vanaf zijn tijd op Amerongen werd hij steeds sentimenteler.

Huis Doorn werd na de aankoop eerst grondig verbouwd. Het Huis werd van velerlei moderne gemakken, zoals stromend warm water en elektriciteit voorzien. Vooral op sanitair werden kosten noch moeite gespaard, baden en toiletten doken op de gekste plaatsen op. Zo kreeg de kamer van de vrouw des huizes, Augusta Victoria, die sinds haar komst in Nederland ernstig ziek was, een fraai kabinet in de kamer, dat zo openklapte tot een zakelijk wc-hok, discreet én behaaglijk.

Al Wilhelms favoriete spullen kwamen in het huis te staan ofwel hangen. De ontvangstzaal huisde zo veel erfstukken, dat hij bijna uit elkaar spatte. Hierbij stonden twee thema's centraal. Allereerst de familieband met de Oranjes. Aan iedere muur hangt wel een Willem de Zwijger of een

stadhouder. Daarnaast had Wilhelm een speciaal plekje in zijn hart en op zijn wanden voor zijn grote voorbeeld, zijn betovergrootvader Frederik de Grote. Zo was uit Duitsland een levensgroot ruitersstandbeeld overgekomen, alsook Frederiks uitgebreide verzameling snuiftabakblikjes. Dit verzamelen nam de verbannene over, ondanks dat hij helemaal niet van snuiftabak hield. De vreemdste ode aan zijn voorvader deed Wilhelm met zijn ongelooflijk excentrieke bureaustoel. Frederiks grote levenswijsheid was dat grote mannen de beste beslissingen maken in het zadel, en zodoende liet Wilhelm zich een heuse zadelstoel aanmeten.

Nog altijd was de keizer één van de rijkste Duitsers en de komst van deze rijke stinkerd bracht ook aanzienlijke werkgelegenheid met zich mee. Helaas voor de werkzoekenden in Doorn liet de werkgever vooral zijn staf uit Duitsland overkomen, maar een enkeling kwam uit de lokale omgeving, zo ook de vader van juffrouw Slagter, die eerder aan bod kwam. Aan hen werden de huishoudelijke taken als het onderhoud van het landhuis, het verzorgen van de maaltijden, het beheer van de stallen toebedeeld. Huis Doorn moest dan ook tiptop en proper zijn; Wilhelm ontving graag hoog bezoek. Bij het diner hield hij een gebruik uit zijn tijd als vorst in stand: als hij uitgegeten was, betekende dat voor de aanloop bestek neer. Dit moet tot vervelende situaties hebben geleid, want Wilhelm was een snelle eter, hoewel het schijnt dat prins Bernhard dikwijls gewoon door bleef eten.

Nog geen jaar na aankomst in Doorn overleed Wilhelms echtgenoot, Augusta Victoria. Dit zette de toon voor de tijd in Doorn als een sombere tijd. Hoewel Wilhelm het volgende jaar al hertrouwde, met een vrouw die maar liefst dertig jaar jonger was, bleef verlies hem aangrijpen. Zijn vijf honden die tijdens het ballingschap overleden kregen ieder een eigen graf. Naarmate de keizer de jaren weg houthakte verlangde hij steeds meer naar een terugkeer tot zijn Duitsland, dat gegrepen werd door politieke onrust en verdeeldheid. Hoewel hij na het aantreden van de nazi's een bondige hoop had op herstel, werd het hem vlug duidelijk dat de nieuwe macht in Duitsland hem niet zinde en vice versa. Hij wenste dat zijn lichaam na zijn dood, die hem uiteindelijk in 1941 overviel, niet naar Duitsland zou worden getransporteerd. Tot op heden ligt hij in zijn Mausoleum op het erf van Huis Doorn.

De man die twee huizen had, en daardoor geen

Hoe MI6 hun beste dubbelspion uit de klauwen van de KGB bevrijdde

Door: Gijs Toussaint

Op 16 mei 1985 opende Oleg Gordievsky, de topspion van de KGB in Londen, een telegram van zijn bazen in Moskou. Hij las het met groeiende bezorgdheid. Meer dan tien jaar lang was Gordievsky een dubbelspion geweest die Sovjetgeheimen aan de Britten had doorgespeeld. Nu werd hem bevolen onmiddellijk naar huis terug te keren. Was dit een routine aanmaning? Of had Moskou hem eindelijk ontdekt?

Oleg Gordievsky wordt algemeen erkend als één van de schadelijkste dubbelagenten in de geschiedenis van de spionage. De toekomstige overloper trad toe tot het Eerste Hoofddirectoraat van de KGB in 1962, op het hoogtepunt van de Koude Oorlog tussen het Westerse en het Socialistische blok. Het Eerste Directoraat was verantwoordelijk voor geheime operaties in het buitenland, buitenlandse inlichtingen en het beheer van geheime agenten. Vanaf het allereerste begin van zijn werk voor de KGB raakte Gordievsky verstrikt in de spionagespelletjes.

De baan beloofde voordelen die andere Sovjetmensen niet kregen. De officieren van het Eerste Directoraat kregen bijvoorbeeld de unieke kans om in het buitenland te wonen en te werken in landen van het kapitalistische blok. Aan het begin van zijn carrière werd Gordievsky gestationeerd in Denemarken.

"Ik moest documenten bemachtigen van overledenen of van mensen die het land hadden verlaten, zodat het directoraat voor illegale inlichtingen van de KGB ze kon gebruiken. Ik ging naar begraafplaatsen waar ik zocht naar graven van pasgeborenen, bezocht priesters om boeken van geboorte- en overlijdensregistraties te bemachtigen," zei Gordievsky in een van de vele interviews die hij gaf na zijn uitwijking naar Groot-Brittannië.

Het was in Denemarken dat de Britse MI6 de jonge Sovjet undercover inlichtingenofficier benaderde, die, wat later bleek, zelf op zoek was naar een kans om de Kroon te dienen.

"Ik wilde voor de Britse inlichtingendienst werken en zocht naar een kans om dat te doen. Er was een Engelsman - een MI6 officier die onder diplomatieke vermomming werkte - die mij wilde rekruteren. Ik wilde gerekruteerd worden en hij

wilde mij rekruteren. In 1974 begonnen we elkaar te ontmoeten, eerst in een kleine brasserie en later nodigde hij me uit in een safe-house waar we zouden werken," zei Gordievsky.

De overgelopen agent zei dat hij ontgoocheld raakte door het Sovjetsysteem nadat Chroesjtsjov de aanklacht tegen Stalin lanceerde en Berlijn werd opgedeeld door een muur. Hoewel het onmogelijk is om met zekerheid te zeggen wat Gordievsky dreef om van kant te veranderen - of het nu een oprechte overtuiging was dat het Sovjet-systeem corrupt was, dorst naar avontuur, egoïstische belangen, of materiële voordelen - het feit blijft: in 1974 was de KGB-agent die belast was met de behandeling van geheime agenten in Europa, voor MI6 gaan werken.

Verdenkingen

In 1982 begon Oleg Gordievsky in Londen te werken onder diplomatieke dekmantel. Een korte ontmoeting met de Sovjet-politicus Michail Gorbatsjov, die in 1984 Londen bezocht, gaf Gordievsky een boost aan zijn carrière: hij werd waarnemend hoofd van de KGB-cel in Londen, met goede vooruitzichten dat het "waarnemend" deel spoedig zou wegvallen.

Gordievsky's positie binnen de KGB schoot omhoog, samen met zijn waarde als dubbelagent voor de Britse MI6. De arrestatie van een CIA overloper wierp echter een schaduw op Gordievsky en maakte zijn superieuren in Moskou achterdochtig over zijn ware loyaliteit.

"Ik werd weggegeven door Aldrich Ames ergens tussen 15 april en 1 mei 1985. Ik ontving een paniekerig telegram van het centrum met een duidelijke bedoeling om me af te roepen onder het voorwendsel van de goedkeuring van mijn kandidatuur op de post van de KGB-chef in Londen," zei Gordievsky.

Hoewel Gordievsky vermoedde dat hij ontmaskerd kon worden als een dubbelagent, voldeed hij toch aan het bevel en keerde terug naar Moskou. Bij zijn terugkeer in de hoofdstad van de USSR, werd Gordievsky ondervraagd door zijn superieur, generaal Grushko.

"Na Grushko's ondervraging kwamen twee

goedgebouwde kerels de kamer binnen en boden aan om met hen te drinken. Ik weigerde zo krachtig als ik kon [...] maar ze luisterden niet naar mij. Ze schonken me wat cognac in en ik voelde me als iemand anders. Mijn taak was om het effect van de drugs te overleven. Ik was nauwelijks in staat om niet het restant van mijn heldere geest te verliezen. Dit duurde vier uur lang terwijl het verhoor doorging."

Gordievsky werd wakker in een appartement en realiseerde zich dat hij het verhoor op wonderbaarlijke wijze had overleefd. Blijkbaar hadden zijn collega's nog niet genoeg bewijs om hem om te leggen. Hij concludeerden dat hij de ondervraging had doorstaan, maar besepte ook dat zijn positie even precair was als daarvoor. Hij besloot de USSR voorgoed te ontvluchten en startte het ontsnapingsprotocol, dat de Britten voor hem hadden ontwikkeld voor het geval hij aan de Sovjet-Unie moest ontsnappen.

Ontsnapping

Het plan om de dubbelspion uit het Sovjetgebied te exfiltreren kreeg de codenaam "Operatie Pimlico". De meesten binnen MI6, waaronder Gordievsky zelf, waren pessimistisch over het plan. Het was de Westerse autoriteiten nog nooit gelukt om iemand heelhuids de Sovjet-Unie uit te smokkelen, laat staan een gevangene van de KGB.

Om de Britten op de hoogte te brengen van de noodzaak om de exfiltratie te starten, onttrok Gordievsky zich aan de KGB-bewaking en ontmoette hij clandestien een Britse spion in het centrum van Moskou. Daarna ging Operatie Pimlico de uitvoeringsfase in.

Volgens het plan moest de opgepakte dubbelspion vanuit Moskou naar Sint-Petersburg rijden en vervolgens een bus nemen naar Vyborg, een Russische stad dicht bij de grens met Finland. Onder het voorwendsel dat hij zich slecht voelde, liet Gordievsky de buschauffeur stoppen en stapte hij halverwege uit de bus.

"Ik wist niet waar ik de Britten precies zou ontmoeten, ik had alleen een beschrijving van de ontmoetingsplaats,".

Na drie uur wachten in het bos, zag de ontsnapper twee auto's met diplomatieke nummerplaten. Dit was zijn Britse reddingsteam.

"Ze waren in staat om achter een bocht een luttele minuut uit het zicht van de KGB-escorte te geraken. Ik dook in een kofferbak en de auto's reden verder voordat de KGB-auto van om de hoek verscheen. Mijn chauffeur zette luide muziek op, wat me van mijn trieste gedachten afhield," aldus Gordievsky.

De Britse agenten passeerden meerdere Sovjetcontroleposten en vertrouwden op de diplomatieke nummerplaten zodat de auto's niet gecontroleerd zouden worden aan de grensovergangen. Verrassend genoeg werkte het plan.

"We passeerden de grenspost en, zoals afgesproken, verwisselde de chauffeur de rockmuziek voor de Finse componist Sibelius. Toen realiseerde ik me: we waren op Fins grondgebied," aldus Gordievsky.

De gewaagde exfiltratie slaagde en de ex-KGB agent belandde in Groot-Brittannië, waar hij tot op de dag van vandaag woont. In de USSR werd hij bij verstek ter dood veroordeeld wegens verraad. Russische media meldden dat het vonnis niet is herroepen, zelfs niet na de ineenstorting van de USSR.

Nadat hij de Sovjet-Unie was ontvlucht, ontmoette Gordievsky de Britse premier Margaret Thatcher en naar verluidt overtuigde hij haar om bij de Sovjet-autoriteiten te lobbyen voor de hereniging van zijn familie. Dit lukte niet en Gordievsky's vrouw en kinderen bezochten hem pas na de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1991. Het echtpaar scheidde kort daarna.

Anno 2021 leeft de 82-jarige Gordievsky van een ambtenarenpensioen in Groot-Brittannië, geeft interviews aan massamedia en verdient - volgens voormalige Russische inlichtingsofficieren - de kost met het verhandelen van gevoelige informatie over Sovjet- en Russische geheime diensten.

Gordievsky was gedesillusioneerd geraakt over het thuis waar hij geboren was, dus hij koos voor een nieuw thuis. Hij woont nog altijd in Groot-Brittannië, maar onder zware beveiliging. Zeker na een vermoedelijke poging tot vergiftiging door de Russen in 2008. Echt thuis is hij in Londen dus ook niet. Zonder vrouw, zonder kinderen. Oleg Gordievsky besloot zijn thuis te verraden, en moest daar heel wat voor over hebben.

Een koude Catalaanse kermis

Door: Diederik van Merrienboer

Sardinië, 23 september 2021. Op het vliegveld van Alghero wordt door de Italiaanse douane een man op weg naar een kunsttentoonstelling aangehouden. Er is een internationaal opsporingsbevel uitgevaardigd. De man is Carles Puigdemont. Geen drugsbaron of wapenhandelaar, maar Europarlementariër van beroep. Eerder was hij president van Catalonië, een van de autonome regio's van Spanje. In oktober 2017 schreef hij een illegaal referendum uit over de Catalaanse onafhankelijkheid. De uitslag was kristalhelder en drie weken later riep het Catalaanse parlement de onafhankelijkheid uit. De Spaanse regering zette hierop haar voltallige regionale evenknie uit het ambt. Puigdemont vluchtte naar België, bang voor vervolging, en leefde sindsdien in ballingschap. De Spaanse justitie wil hem verantwoording laten afleggen voor zijn handelen. De maximale eis is 25 jaar cel, maar voor de Catalanen is dit geen optie. In hun ogen is Puigdemont een held, die zijn eigen thuis opgaf voor een Catalaans thuisland. Eindelijk ontkomen aan het juk van Spanje.

Het is vier jaar sinds de onafhankelijkheid is uitgeroepen en nog steeds lopen de straten van Barcelona regelmatig vol met Catalanen die hun stem laten horen en zich uitspreken tegen de Madrileense onderdrukking. Het sentiment zit diep, en is niet iets van de laatste jaren.

De status aparte kent Catalonië al sinds de veertiende eeuw. Toen kreeg het Prinsdom Catalonië een eigen parlement binnen het Koninkrijk Aragón. Spanje zoals we dat nu kennen bestond lange tijd uit twee koninkrijken: Castilië en Aragón. In 1496 trouwde koning Ferdinand van Aragón met koningin Johanna

van Castilië. Hun oudste zoon Karel werd door het wonderlijke fenomeen van erfopvolging daardoor de eerste koning van Spanje. Hij pakte de privileges van Catalonië af en stelde de regio gelijk aan de anderen. Jammer, maar geen drama an sich. Catalonië kwam pas in het nauw toen een van Karels opvolgers, koning Karel II, in 1700 stierf zonder kinderen. De kleinzoon van Lodewijk XIV, Filips hertog van Anjou, werd koning Filips V. De Oostenrijkse tak van de familie Habsburg was het er niet mee eens. Hun aartshertog Karel zou koning van Spanje moeten worden. Er brak een oorlog uit, Karel werd gesteund door Aragón, maar Filips overwon uiteindelijk. Vervolgens had Spanje met Filips V 45 jaar lang een Koning die een bloedhekel had aan Aragón en Catalonië. Filips V heeft in die tijd eigenhandig korte metten gemaakt met de laatste privileges van Catalonië.

Spanje is door de jaren heen meerdere keren van staatsinrichting veranderd: van monarchie naar republiek en weer terug naar monarchie. Vervolgens van een monarchie via een republiek en een dictatuur weer terug naar een monarchie. Iedere keer dat er gesleuteld werd aan de grondwet en het staatsbestel stonden de Catalanen te popelen om hun privileges terug te winnen. In 1931 werd Spanje een republiek en kreeg Catalonië autonomie. Maar geef ze één vinger en ze nemen de hele hand: drie jaar later riepen ze de Republiek Catalonië uit. Weliswaar zonder succes: de opstand werd neergeslagen.

Elkaar poten uitdraaien, republieken uitroepen en bekvechten zijn dus schering en inslag tussen Spanje en Catalonië. Dat deze sentimenten juist sinds de twintigste eeuw alsmaar heviger worden komt door dictator Francisco Franco.

Grootouders en ouders van de jongste generaties Spanjaarden hebben generaal Franco nog bewust meegemaakt en de littekens die hij heeft achtergelaten zijn nog voelbaar en zichtbaar. Het regime van Franco was een fascistisch regime. Voor Franco was er dan ook maar één cultuur in Spanje en dat was de Spaanse. Uitingen van de Catalaanse cultuur, zoals het spreken van het Catalaans, waren ten strengste verboden en werden hardhandig aangepakt. De enige plek waar de lange arm van Franco niet toe reikte en waar Spanjaarden in die tijd Catalaans konden zijn, was Nou Camp in Barcelona, de voetbaltempel van de plaatselijke FC. Hier werd gezongen in de eigen taal en wapperde de eigen vlag. FC Barcelona werd een symbool van verzet. Uit deze periode stamt ook het motto Més que un Club: Meer dan een club.

In 1974 werd de Nederlandse voetbalvedette Johan Crujff de sportieve aanvoerder van het Catalaanse verzet. Op 9 februari van dat jaar werd Johans zoon geboren in Amsterdam. Hij noemde hem Jordi. In Spanje was deze naam destijds verboden: Sint Jordi was de beschermheilige van de Catalanen. Acht dagen later zag Generaal Franco vanaf zijn ziekbed zijn club Real Madrid met 5-0 verliezen van Barça, Crujff speelde de sterren van de hemel en Barcelona vierde feest. Deze overwinning was veel meer dan alleen voetbal. De neergang van Real symboliseerde de neergang van het Franco-regime, zo schreven de media destijds al.

De dood van Franco betekende een herstel van de democratie en het koningshuis. Catalonië kreeg weer een hele hoop autonomie terug. De separatisten roken bloed bij deze restauratie, maar konden geen doorbraak forceren.

Aangezien Spanje in 1978 wel een nieuwe constitutie kreeg en Catalonië daarom een jaar later een nieuw statuut van autonomie moest hebben heeft er sindsdien een hoop politiek en juridisch getouwtrek plaatsgevonden tussen Barcelona en Madrid. De republikeinse partij Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) deed in 2003 een voorstel voor een nieuw statuut. De landelijke partij Partido Popular sleepte de ERC voor het gerecht. Het hooggerechtshof sprak in 2010 uit dat Catalaans wel een nationaliteit is maar Catalonië geen natie is. Onder het mom van 'dat bepalen wij toch echt zelf' heeft er sindsdien een hele reeks referenda plaatsgevonden met die van oktober 2017 als klap op de vuurpijl.

Op 1 oktober 2017 stond er Sí op 90% van de stemmen die uit de bus rolden. Dat dit aantal zo hoog was komt waarschijnlijk omdat de tegenstanders het referendum niet erkenden en dus thuisbleven. De Spaanse politie trad hard op. 1066 Catalanen konden na een bezoekje aan de stembus naar het ziekenhuis. Na meer dan vijf eeuwen geharrewar zijn de verschillen verre van overbrugd en de rivaliteit tussen Barcelona en Madrid gaat veel verder dan het voetbal. Te veel Spanjaarden voelen zich niet thuis in Spanje. Niet alleen in Catalonië, maar ook in Baskenland en Galicië leven nationaliteiten zonder natie. Het referendum was illegaal, dus misschien zou een celstraf voor Carles Puigdemont wel op zijn plek zijn. Voor de Catalanen kan hij niet meer stuk, maar de realiteit is dat ze schipbreuk hebben geleden met de haven in zicht. De regionale regering is afgezet en de nieuwe politiek wordt scherp in de gaten gehouden. Madrid heeft overal een voet tussen de deur en in Catalonië is men misschien wel verder van huis dan ooit.

We'll be back by Christmas

Door: Jaimy van der Waal

To us, Christmas is a returning event. Its continuity is taken for granted. The time we spend with family is seen as inevitably returning, without question. It almost appears to be dogmatic, as if there exists a universal lack of appreciation or gratitude for the event that does so much good to us each year. Interruption, year after year of cosy winter celebration in the name of Christ. But what if this expectation is not met? What if something crushes all hope, diminishing it to a dying ember? What if the event that you always took for granted and celebrated carelessly was to be interrupted by something horrifying, turning the moment of peace into a demonic nightmare. What if something so shocking happens that you could have never seen it coming? That is exactly what happened in the year 1914.

The first world war (1914)

Not being able to come home for Christmas? It seems almost illogical to us, as there exist many easy and relatively cheap ways of transportation that'll bring any soul across entire continents. In 1914, this was not any different. Trains ran across the European continent, connecting capitals and large transport hubs. Adding to the connectivity, many places considered in the middle of nowhere today were reachable by horse and carriage, albeit over often neglected roads. There was a relatively calm atmosphere hovering over the European nations and no dark clouds overhead or in the distance that could have spelled any disruption of the peace present at the time. Yet, no matter how well a transport system is connected or how peaceful the present waters might seem, war breaks every continuity. No one expected it was right around the corner. Following the assassination of Austro-Hungarian Crown-Prince Franz Ferdinand by a Serbian nationalist, the Austro-Hungarian nation mobilised its army, preparing for a swift conflict with Serbia. On 28

July 1914 the war between Austria-Hungary and Serbia broke out. At the start of the war the opposing sides respectively existed of the Central powers comprising Austria-Hungary and Germany VS the Entente consisting of Serbia, Russia, France and England. In every nation the same slogan made an appearance; "We'll be back by Christmas". In each and every participating nation, train carriages full of jubilant and naïve soldiers, believing in their own superior will and weapons, left for various fronts in the west and east, sincerely believing they'd be home by Christmas time. After all, they would squander the enemy with ease. The fruits of victory would tumble into their mouths, they would enjoy lasting fame and respect. They would be decorated like Christmas trees and celebrated as heroes.

However, it could not have been less true. The war grinded to a halt as progress failed to materialise. In the vain hope of reducing losses, trenches were constructed to offer protection to the troops. Thus traditional warfare made place for static and stiff defences. With it, the hope of a quick victory for all, if any nation, shattered like a glass ball, leaking the liquids of future blood to come. They were not coming home for Christmas. Anyone would expect they'd suffer from the freezing cold, whilst artillery shells and mortar fire rained down upon their trenches, causing havoc and destruction. But this did not happen, something rather extraordinary happened instead. On Christmas Day, soldiers on both sides of the static frontline made a gesture. Gathering on no man's land they exchanged foods, cigarettes and gifts, even playing soccer or singing songs together. Although at first instance this did not occur on every part of the frontline, as in many places bullets and shells still rained down, the phenomenon gradually spread to various other sectors of the frontline.

The almost magical event spread like a blessed fire. It appeared that if the troops could not go home for Christmas, the special time of the year would come to the unfortunate souls at the frontline. This show of humanity is called the Christmas Truce and also occurred in the following year, albeit to a lesser degree. In 1916 and afterwards, the peace-loving event did not take place as many had grown bitter and sour of their opponents due to prolonged fighting. While it occurred however, most hostilities ceased, even if it was just for both sides to settle on no more than an agreement to recover the dead. The Christmas Truce lasted through Christmas night, and in some sections continued until New Year's Day. The Christmas Truce is a breath-taking event and very significant due to the number of personnel involved and the way they participated. It is seen as a symbolic moment, a moment where humanity rises higher than violence and terror, by appealing to the feelings of the individual.

True feelings

The English Author, Henry Williamson, who was 19 years old when he was sent off to the western front in France, wrote about this experience: "Dear Mother, I am writing from the trenches. It is 11 o'clock in the morning. Beside me is a coke fire, opposite me a 'dug-out' (wet) with straw in it. The ground is sloppy in the actual trench, but frozen elsewhere. In my mouth is a pipe presented by the Princess Mary. In the pipe is tobacco. Of course, you say. But wait. In the pipe is German tobacco. Haha, you say, from a prisoner or found in a captured trench. Oh dear, no! From a German soldier. Yes, a live German

soldier from his own trench. Yesterday the British & Germans met & shook hands in the Ground between the trenches, & exchanged souvenirs, & shook hands. Yes, all day Xmas day, & as I write. Marvellous, isn't it?"

The Christmas Truce of the First World War certainly is a truly unique event, softening the harsh battle conditions under which many troops suffered. The Christmas Truce of the First World War is something to remember the next time you enjoy this holiday with your family, taking the lavish celebrations and the time spent for granted. Yet, the event was not unique to the western frontline alone. It also materialised on the eastern frontline as British historian Max Hastings wrote in his book *Catastrophe, Europe goes to war 1914*. He writes: "On Christmas Day in Galicia, Austrian troops were ordered not to fire unless provoked, and the Russians displayed the same restraint. Some of the besiegers of Przemyśl deposited three Christmas trees in no man's land with a polite accompanying note addressed to the enemy: 'We wish you, the heroes of Przemyśl, a Merry Christmas and hope that we can come to a peaceful agreement as soon as possible.' In no man's land, soldiers met and exchanged Austrian tobacco and schnapps for Russian bread and meat. When the Tsar's soldiers held their own seasonal festivities a few days later, Habsburg troops reciprocated."

From this text, the feelings seem mutual. If they could not go home for Christmas, Christmas would come to them. And despite the fact many were never going home at all, the truce marks a special moment in history. A moment where soldiers became, once again, ordinary men.

Onsterfelijkheid: binnenkort werkelijkheid?

Door: Lotte Nieboer

Gemiddeld genomen zijn er maar drie doodsoorzaken: leeftijd, ongelukken, of ziektes. Iedereen gaat dood aan een van deze drie dingen, dat staat vast. Op het oog lijken deze 'problemen' dan ook onoplosbaar. Maar de huidige wetenschap (lees: het geloof in de huidige wetenschap) is inmiddels zo ver gekomen dat het wel eens mogelijk zou kunnen zijn om de mensen onsterfelijk te maken. Maar hoe dan? En wat zou dat met onze samenleving doen?

Het tegengaan van veroudering kent een lange en controversiële geschiedenis. Esthetisch gezien is het al mogelijk om met plastische chirurgie de uiterlijke kenmerken van veroudering zo lang en veel mogelijk tegen te gaan. Wie kent ze niet, de beroemdheden die met een spuitje botox hun voorhoofd strak houden, of hun lippen opvullen? Er bestaat zelfs een hele industrie rond influencers die reclame maken voor plastische chirurgie, denk maar aan de Kardashians. Maar het uiterlijk aanpassen doet niks aan de biologische klok die van binnen door blijft tikken, dus is de wetenschap nu ook op zoek naar een wondermiddel dat dit wel kan.

Dit onderzoek staat echter nog wel in de kinderschoenen. Hoewel er al wel grote successen zijn geboekt met het manipuleren van genen bij muizen is het nog maar zeer de vraag of dit ook lukt bij grote zoogdieren, laat staan bij mensen. Daarnaast weten we eigenlijk helemaal nog niet zeker wat precies veroudering veroorzaakt. Een van de grootste kanshebbers op dit gebied zijn de stamcellen. Stamcellen kunnen andere cellen en celtypes vormen. Dat betekent dat uit een hoopje stamcellen een heel mens kan worden gemaakt. Onderzoekers hopen dan ook stamcellen te kunnen gebruiken om ook bij volwassenen nog nieuwe 'jonge' cellen aan te kunnen maken. Hiermee zou veroudering tegen kunnen worden gegaan. Net alsof je alle motoronderdelen laat vervangen maar de rest van de auto hetzelfde laat!

Ongelukken zijn iets moeilijker op te lossen. Je kunt niet voorkomen dat iemand voor een auto

terecht komt, of uitglijdt over een bananenschil. Bij ongelukken ligt de nadruk dan ook eens niet op voorkomen, maar juist op genezen. Natuurlijk, met de nodige veiligheidsvoorschriften zijn er al heel wat ongelukken voorkomen. Maar dit gaat niet per se over de ongelukken als over de verwondingen die hierbij worden opgelopen. Dat ligt wat ingewikkelder.

Een uitkomst hiervoor is het gebruik van nanobots. Dit zijn minuscule robots, niet met het blote oog zichtbaar, die allerlei taken in het lichaam kunnen uitvoeren. Door hun grootte kunnen ze ongemerkt in de bloedbaan verblijven. Een van de toepassingen van nanotechnologie is die van de productie van weefsel. Niet alleen van de huid maar zelfs die van hele organen. Dit betekent dat als iemand een ongeluk heeft de nanobots het lichaam meteen zouden kunnen 'repareren'.

Stel je voor: je fietst op weg naar huis, een auto komt plotseling de hoek om en je kan niet meer uitwijken. Terwijl je nog verdwaasd op de grond ligt zijn de nanobots in je bloed al druk bezig om je schaafwonden en gekneusde pols te genezen. Na een paar uur ben je zo goed als nieuw en voel je er niets meer van. Dat is de toekomst die nanotechnologie ons kan bieden. En dat is niet het enige wat nanobots kunnen.

Nanobots kunnen namelijk ook helpen bij de genezing van verschillende ernstige ziektes, bijvoorbeeld bij kanker. Door de nieuwe mogelijkheden die nanotechnologie biedt bij het vaststellen en bestrijden van deze ziektes kan de sterfte sterk afnemen. Door bijvoorbeeld heel precieze metingen in het lichaam uit te voeren kunnen ziektes op tijd worden vastgesteld. Nanobots kunnen daarnaast ook in de bloedbaan van de patiënt heel precies medicijnen injecteren, hierdoor werken de medicijnen een stuk beter en worden ernstige bijwerkingen voorkomen. Beter een robot in je lichaam, dan jouw lichaam in het ziekenhuis.

Deze lijst aan oplossingen voor doodsoorzaken is zeker niet af. Een lang en gezond leven hangt namelijk niet alleen af van de medische wetenschap en technologie. Ook een gezonde levensstijl, de aanwezigheid van genoeg groen, en betrokken ouders of docenten kunnen bijdragen aan een lange levensverwachting. Geld maakt dan wel niet gelukkig, althans zo luidt het spreekwoord, maar geld maakt wél dat je langer leeft. Het kan echt niet kwaad om zo nu en dan de loterij te winnen. Zelfs als al deze factoren het leven niet verlengen, dan maken ze het in ieder geval een stuk plezieriger.

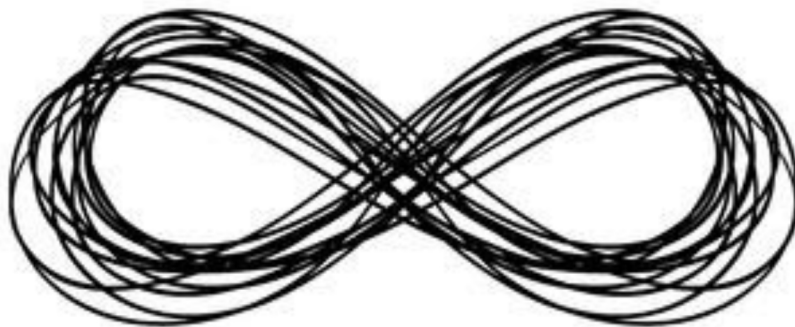
Er zijn ook nog andere manieren van eeuwig leven mogelijk. Zo zijn er bijvoorbeeld wilde plannen met betrekking tot het digitaliseren van je brein. Met behulp van een kunstbrein zouden alle neuronen en synapsen in je brein nagebootst kunnen worden. Op deze manier zou je verstand, je 'mind' zoals ze in het Engels zeggen, door kunnen leven in het kunstbrein wanneer je biologische brein gestorven is. Voor de echte futurist is er dan ook een aansluiting mogelijk op het internet of een virtual reality wereld, denk Black Mirror. Maar ook dit is allemaal nog toekomstmuziek: het kan nog decennia duren voordat de wetenschap echt zo ver is.

Mocht dit wel ooit werkelijkheid worden, dan staat de mensheid nog voor een grote uitdaging. Want wat te doen met overbevolking? Als iedereen maar altijd blijft leven en er alleen maar mensen bijkomen dan zit de aarde zo vol. Koppel dat aan klimaatverandering en we zijn zowat gedoemd. Aan de andere kant zou dit misschien wel het laatste opstapje naar de kolonisatie van

Mars kunnen zijn. Looking at you here, Elon Musk. Naast overbevolking krijgen we ook te maken met een grote verandering in het gedrag van mensen. Eenmaal onsterfelijk kan je namelijk alles doen wat je wilt. Van hoge bergen beklimmen tot diepe zeeën af snorkelen tot explosieven aflaten gaan, alles kan (in de BZT show...). We hebben totaal geen idee wat voor effect deze gedragsverandering op onze samenleving zou hebben. Zouden we met z'n allen een stuk gewelddadiger worden? Of juist vredelievender? Zo simpel is dat hele onsterfelijkheidsidee nog niet.

Voor wie niet zo lang op de wetenschap kan of wil wachten en echt voor altijd leven een beetje extreem is, is er natuurlijk ook nog een soort onsterfelijkheid light: eeuwige roem. Toegegeven, dit vereist wel veel inzet en motivatie. Om eeuwige roem te bemachtigen is namelijk vaak wel een of andere buitengewone prestatie nodig, zoals de snelste sprinter zijn (Usain Bolt) of de mooiste muziek componeren (Mozart) of de grootste leider (Alexander de Grote). Dit levert vaak wel de faam en naam op die men nodig heeft om voor altijd in de herinnering van het 'gewone volk' te blijven voortleven, in negatieve en/of positieve zin.

Zo zie je maar weer, het eeuwige leven is zo ver weg nog niet. Een beetje visionair heeft zijn 'to do before i die-list' al omgevormd naar een 'to do before i'm 1000-list'. Of het allemaal echt zo simpel ligt moeten we nog maar zien. Maar tot die tijd kunnen we maar beter gewoon genieten van het leven.

Our Societal Pathology: Nostalgia

Door: Alex Nagel

Today “nostalgia” is used to refer to the desire of the middle-aged to return to the media of their youth. Revivals of decade-old TV shows, kids’ entertainment shifting almost entirely to catering to the adults who enjoyed that media when they were children are the products of such nostalgia. But when the term was first coined, it was a medical diagnosis. Johannes Hoffer was the first to identify it as a medical condition in 1688, when he found it in Swiss mercenaries fighting abroad. At that time, Switzerland’s main export was not chocolate, money laundering services, or Nazi gold, but instead highly skilled soldiers-for-hire. It was Hoffer who identified the disease as being caused by a desire to return home, with its symptoms including mania and melancholy, often triggered by reminders of rural life in Switzerland. This intense attachment to their homeland was beneficial for Switzerland’s continued independence. If most potential conquerors rely on soldiers with a diagnosable attachment to your country, no one is ever going to take the risk of attempting to take you over.

There is a reason that Hoffer and his contemporaries treated nostalgia as a serious medical issue, because it, the feeling not the medical diagnosis of dubious usefulness, is incredibly powerful. It can motivate one to action like few other emotions can. As a feeling, nostalgia is the desire to return home. This home can be real, as in one’s childhood home or the landscape one is used to, but more often it is fictional, or fictionalized. The nostalgic want to return to some place where they can be truly comfortable, without the anxieties of the present. This is why Swiss soldiers longed to return home, and why most modern conceptions of nostalgia center a desire to return to childhood media. And when that nostalgia goes unfulfilled, it can become profoundly destructive. Soldiers are often the most vulnerable, a mixture of long periods spent away from home, stuck in high stress environments, will create an intense desire to return to a safe, comfortable world. While the first diagnosed case, nostalgia has infected many soldiers, at times with world-altering consequences.

In 1975, Milton William Cooper arrived back to the United States after a tour of duty in Vietnam. The America he came back to was not the

America he remembered. He found it unwilling to support him and his fellow veterans, a country where it was difficult for the average to achieve much of anything, where the dream of suburban bliss and wealth was near-impossible. Of course, this memory of America was as much based on I Love Lucy as it was on Cooper’s actual childhood. He grew up in a shifting rotation of air force bases during the height of the Red Scare. The peaceful and wealthy America he believed in, that he was nostalgic for, was never real, but reality is hardly a requirement for nostalgia.

Cooper, like many an American scoundrel, wound up –through a tortuous route that included a stint in the Ufologist movement, literally uncountable abusive marriages, and a variety of odd jobs– with a radio show. Here he began to preach the gospel of far-right conspiracy theories, he is arguably the originator of that archetype, think Alex Jones, where the world was under the thumb of a grand and ever-changing ruling elite. What stood at the core of Cooper’s beliefs, and what attracted so many to his broadcasts, was his fundamental belief that something was wrong or that something has gone wrong. The America he remembered, and that hadn’t ever existed outside of the world of fiction, had been corrupted.

This radicalization as a consequence of reality intruding upon nostalgia has grown beyond the specific far-right militia movement that Cooper dominated: it has infected political rhetoric in all corners. There is a pervasive attitude that the future has become a dystopia, that the past was wealthier, more equal, better. If a politician is transformative, he has to be in the same way as transformative leaders of the past. If we are to fight inequality, it is through going back to the tax rates and welfare states of the past.

Nostalgia within politics, as a driver of conceptions of how society should be, is hardly a new force. In the 19th century, Conservatism was dominated by romantic medievalism. The rulers of Prussia, later Germany, and Russia conceived of themselves as Medieval monarchs, ruling over their subjects like “a loving father”.

But this romanticism was often constrained to conservatism. Those to the left of reactionary

monarchism had a fundamentally forward-looking ideological streak. They embraced ideas such as scientism, nationalism, and authoritarian high modernism. But today, this nostalgia is universal, both progressive and reactionary, even if the nostalgic memories are different, what was positive about the past differs between the perspectives.

It's not that nostalgia is automatically bad, it can encourage us to study the past, to not dismiss it, as was often the unfortunate consequence of the modernism espoused by historical progressives. Even if the past was in general or in specific a worse place to live than the present, that doesn't mean that some things can not be worse today than they were in the past. There was, not too long ago, a period of time where we had not destroyed the Earth's forests through industrial-scale agriculture and logging. But while nostalgia can lead to a desire to more fully understand the past, it isn't the same. Nostalgia imagines without subtlety, it is a gut feeling.

When nostalgia becomes a core driver of politics, nuance dies with it. Nostalgia does not deal in reality, in history, but in imagination, in fantasy. Fantasy, especially so personal, cannot be negotiated. It is deeply intertwined with the person who holds it, so that any discussion, any contest of its narrative, can become a personal

attack. And when politics becomes personal, when political contest becomes an attack on the fiber of one's being, then any resolution becomes only temporary. A culture war is a war where every combatant is fighting their own enemies, where coalitions lack even the pretense of stability, it is a war where the only end is annihilation.

Bill Cooper died on November 5, 2001, shot to death at his front door by a sheriff's deputy, after spending years holed up on the top of a mountain evading a federal arrest warrant for a decade of tax evasion. Even if he never got to see the world he wanted, a world always vaguely defined and only possible through extreme violence, he did get to change the one he lived in. He helped destroy truth, created a militia movement that would climax in the Oklahoma City Bombing, and gave the far right an ideological core that still motivates it today. The nostalgia that grabbed him, that drove him, has moved beyond him. Nostalgia, and the conspiracism that follows when it is disappointed, has become de jure for politics in the digital age. Nostalgia is powerful because narrative is powerful, and few can grab a person so deeply as the narrative that the world one is owed has been unjustly taken away. The modern world will be molded by a desire to return to the old one.

